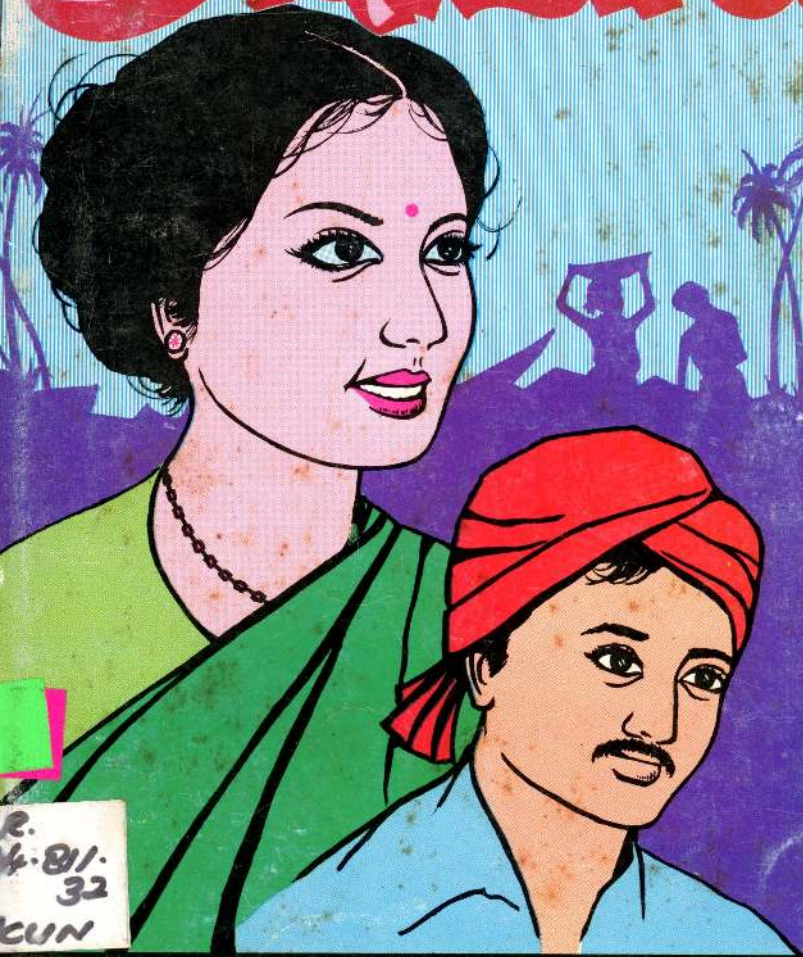

வடிவங்கள் அடிவானில்

R.
4.81.
32
CUN

செ.குணரத்தினம்

வடிவுகள் அடிவானில்

செ.குணரத்தினம்

வெளியீடு:

அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனம்
கொழும்பு 2-பானலுவ, பாதுக்க.

479806

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

முதலாம் பதிப்பு 1992
First Edition 1992

ISBN 955-610-096-2

அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபன வெளியீட்டு இல. 59
State Printing Corporation Publication No. 59

பிரசுரிப்பாளரும்

வெளியீட்டாளரும்: அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனம்
கொழும்பு 2, பானலுவ, பாதுக்க.

Printed and Published by State Printing Corporation,
Colombo 2 and Panaluwa, Padukka.

விடிவுகள் அடிவானில்

(சிறுகதைத்தொகுதி)

	பக்கம்
01. கருவொன்று உருவாகப்போகிறது	01
02 அனாதைகள்	10
03 கண்ணீர்த் திரை	18
04 ஏழைகளும் ஆசைகளும்	23
05 நீலநிற நைலக்ஸ்	30
06 நம்பிக்கைதரும் நாள்	37
07 நீறு பூத்த நெருப்பு	46
08 வற்றாத அலைகடல்	53
09 தெய்வ நீதி	60
10 ஞான ஒளி	67

विष्णुसहस्रनाम (संस्कृत)

१	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	१
२	श्रीगणेशाय नमः	२
३	विष्णुसहस्रनाम	३
४	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	४
५	श्रीगणेशाय नमः	५
६	विष्णुसहस्रनाम	६
७	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	७
८	श्रीगणेशाय नमः	८
९	विष्णुसहस्रनाम	९
१०	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	१०
११	श्रीगणेशाय नमः	११
१२	विष्णुसहस्रनाम	१२
१३	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	१३
१४	श्रीगणेशाय नमः	१४
१५	विष्णुसहस्रनाम	१५
१६	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	१६
१७	श्रीगणेशाय नमः	१७
१८	विष्णुसहस्रनाम	१८
१९	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	१९
२०	श्रीगणेशाय नमः	२०
२१	विष्णुसहस्रनाम	२१
२२	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	२२
२३	श्रीगणेशाय नमः	२३
२४	विष्णुसहस्रनाम	२४
२५	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	२५
२६	श्रीगणेशाय नमः	२६
२७	विष्णुसहस्रनाम	२७
२८	ॐ नमो भगवते वासुदेवाय	२८
२९	श्रीगणेशाय नमः	२९
३०	विष्णुसहस्रनाम	३०

இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கு

கைகொடுத்து தவுவதற்காக

அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட புத்தக வெளியீட்டுத் திட்டத்திற்கு ஆரம்பத்தில் தமிழ் ஆக்கங்கள் ஏதும் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. பின்பு பத்திரிகையில் விடப்பட்ட விசேட அறிக்கையின் பலனாக கிடைக்கப்பெற்ற ஆக்கங்களுள் மட்டக்களப்பு எஸ். குணரத்தினத்தின் ஆக்கத்தைத் தெரிந்து அச்சிட்டு வெளியிடுவதில் மிகவும் சந்தோஷமடைகிறோம். மிகுதியாகவுள்ள ஆக்கங்களுட்கிலவற்றையும் தெரிந்து வெளியிடுவதற்கு எதிர்பார்க்கிறோம்.

வவுனியாவில் நடைபெறும் நடமாடும் ஜனாதிபதி சேவையின்போது இத்தமிழ்ப் புத்தகம் வெளியிடுவதையிட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். இன்னும் பல தமிழாக்கங்களை வெளியிடுவதற்கும் நாங்கள் நடவடிக்கை எடுத்துவருகிறோம்.

குணரத்தினம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட சிறுகதையில் மட்டக்களப்பு வாழ் மீனவர்களின் துக்ககரமான நிலையை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இதில் பத்துக் கதைகள் அடங்கும். இவை எல்லாம் வாசகர்களின் நன்மதிப்பைப் பெறுமென நம்புகிறோம்.

இலங்கை வரலாற்றுக் கட்டுரை

... ..

... ..

... ..

... ..

கருவொன்று உருவாகப்போகிறது

வானம் கிழிந்ததைப்போல மழை ஓவென்று பெய்தது. எங்கும் சேறும் சகதியுமாகக் கிடந்தது. தவளைகள் கூடக் கால்வைக்கத் தயங்கும் அந்தச் சறுக்கல் பாதையில் ஓர் உருவம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. 'ஊய்! என்ற பலத்த காற்றும் பளிச் பளிச் மின்னலும் பயம் காட்ட, அந்த உருவம் பெரிய தபால் கந்தோருக்குப் பக்தமாக நிழலாடுகிறது. நல்ல வேளை அந்த நேரம் மின்சாரம் தடைப்படவேயில்லை. சதுக்குதுக் கென்று மெல்ல மெல்ல கால்களைப் புதைத் தெடுத்து நடந்து வந்த அந்த உருவம் தபால்கந்தோருக்கு முன்னாலுள்ள பஸ் ஹோல்ட்டுக்குள் நுழைந்ததும் தலையில் முக்காடிட்டு வந்த சாக்கை மெல்ல எடுத்துக் கீழே போடும் போது அங்கு வீசிய துர்நாற்றம் பஸ் ஹோல்டின் மூலைக்குள் சுருண்டுகிடந்த நாயின் மூஞ்சியைக் கோணல் மாணலாகச் சுருட்டி வளைக்கிறது.

நாயினால்கூட பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத அரு வருப்பை ஏற்படுத்திய நாற்றம் பஸ் ஹோல்டை நிறைத்து அப்பாலும் நகர்கிறது. இதையெல்லாம் அலட்சியம் செய்துவிட்டு அந்த உருவம் பெருமூச்சு எறிகிறது.

ஆம்! அந்த உருவம் வேறுயாருமேயல்ல, எல்லோருக்கும் தெரிந்த, பழக்கமான குழந்தைவேலுதான்.

'ம.. ஆண்டவா! என்னை எத்தனை காலத்துக்குத் தான் இப்படிப்போட்டு வருத்தப் போகிறாயோ! நான் செய்ததெல்லாம் உனக்குப் பாவமாகத் தெரிந்ததால் நீ இந்தத் தண்டனையை எனக்குத் தந்திருக்கிறாய்! அதுசரி! ஆனால் நீ செய்கிற அதாவது என்னுடைய உடம்பு முழுவதையும் புண்ணாக்கி என்னைத்தினமும்

வருத்துகிறாயே! இதற்காக யார் உனக்குத் தண்டனை தரப் போகிறார்கள்? ஐயோ..அ..ம்..மா..!’

வேதனை தாளமுடியாமல் ஆண்டவனை வைதபடி குழந்தைவேலு அந்தப் பஸ் ஹோல்டுக்குள் சாக்கை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டான்.

மழை விட்டபாடாயில்லை. காற்று மாத்திரம் சற்று ஓய்ந்திருந்தது. தூரத்தில் தவளைகள் கத்தும் சத்தம் பக்கத்திலேயே கேட்பது போலிருந்தது. குழந்தைவேலு விற்குத் தூக்கம் வரவேயில்லை! எப்படிவரும்? அவன் உடுத்தியிருந்த சாரமும், போட்டிருந்த சட்டையும் புண்ணோடு புண்ணாக ஒட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அவனை எந்தப் பக்கமும் திரும்பவிடாமல் அவன் உயிரையே மாய்த்துக் கொண்டிருந்தன.

ஊரில் கிடந்த நுளம்புகளெல்லாம் ஒன்றுபட்டுவந்து குழந்தைவேலுவைத் தாக்க முயற்சி செய்த போதுதான் அந்த ஹோல்டுக்குள் இரண்டு உருவங்கள் வந்து சேர்ந்தன. ஒன்று ஆண். அடுத்தது பெண்.

இரண்டும் இளசுகள்.

குழந்தைவேலு இருந்த வேதனைகளையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு நித்திரை செய்பவனைப் போல பேசாமல் படுத்துக் கொண்டான்.

“சேகர், என்னைக் கைவிட்டு விடாதீங்க! முழுகி இரண்டு மாசமாச்சி!”

“பைத்தியம்! பைத்தியம்! ஆக ரெண்டு மாசம் தானே, இதுக்காக ஏன் கவலைப்படுறா? இப்பதான் பிள்ளையை இல்லாமல் செய்யிறதாக்கு ஏகப்பட்ட ஊசிகளும், மருந்துகளும் இருக்கின்றனவே. விடியட்டும் பிறைவேற்றா ஒரு டாக்டரைப் போய்ப்பாத்து விசயத் தச் சமாளிச்சிப் போடலாம்!”

இதைக் கேட்டதும் அவளுக்கு அதிர்ச்சி தாங்க முடியவில்லை.

“என்ன சேகர், நீங்க இப்படிச் சொல்லிப்போட்டிங்க! இப்படியெல்லாம் கருவைக் கரைக்கிறதுக்காகவா நான்..

உங்களை விரும்பி.. உங்க சம்மதத்திற்குத் தலை குனிஞ்சி..!”

“ஏன் உனக்கு இவ்வளவு அவசரம்? இளமைக்காலத் தையே இன்னும் ஜாலியாகக் கழிக்கல்ல. அதற்குள் பிள்ளையும், குட்டியுமா? சேச்சேச்சே! நீயும், நானும் தகப்பன் தாயாக மாற இன்னும் எவ்வளவோ கால மிருக்கு!”

அவளுக்கு தலைசுற்றி வந்தது. முட்பற்றையில் போட்ட சேலையை மெல்ல மெல்லத்தான் எடுக்க வேண்டுமென்று உறுதிபூண்டுகொண்டாள்.

“சரி சேகர், நான் உங்க விருப்பம் போல நடக்கிறன். ஆனா”

“ஆனா!”

“அதுக்கு முதல் நாம ரெண்டுபேரும் முறைப்படி, சட்டபூர்வமாக பதிவை வைத்துக் கொண்டு..”

“சரஸ்!.. நீ என்னைப் பிழையாக நினைக்கிறாய்! என்மேல வீணாக சந்தேகப்படுறா!”

“இல்ல சேகர், அது வந்து நம்ம..”

“இங்க பார் சரஸ்! இந்த நாளையில இதெல்லாம் ஒரு பெஷன். ஒரு பெண்ணும், ஆணும் கூடிப்பழகிறதும், இன்பங்களை அனுபவித்து சந்தோசமாகப் பிரிகிறதும் பிறகு அவரவர்க்கு வேண்டியவர்களோடு சேந்து வாழுற தும் சர்வ சாதாரணமான விசயங்கள். ஒருத்திக்கு ஒருத்தன் தான் என்பது பழைய சம்பவங்கள். இது டிஸ்கோ யுகம். இந்தக் காலத்தில எதையுமே சீரியசாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. நீ எதுக்குமே கவலைப் படாத சரஸ்! நாளை விடிந்ததும் உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் டாக்டரிடம் காட்டுகிறேன்!”

“அப்படியென்றால் நம்ம திருமணம்?”

“மண்டு மண்டு! கலியாணமும், புளியாணமும்! இந்தக் காலத்துக்கு ஒத்துவராதவள் நீ!”

இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே பக்கத்தில் படுத்துக்கிடந்த குழந்தைவேலுவிற்கு அவ னையும் மீறிக் கொண்டு இருமல் வந்தது.

‘கபுக்’ ‘கபுக்’ ‘கபுக்’!

இருமல் சத்தத்தைக் கேட்டு அந்த இளசுகள் இரண்டும் திடுக்கிட்டன.

“யாராக இருக்கலாம்?” என்று சரசிடம் மெதுவாகக் கேட்டான் சேகர். அவள் அதற்கு “தெரியவில்லை!” என்று கையை விரித்தாள்.

அந்தளவில் இருவரும் அங்கிருந்து மெல்ல நழுவிக்கொண்டனர். மழையும் ஒருபாடாக நின்றுவிட்டது.

குழந்தைவேலுவிற்கு எப்போதும் போல அன்றும் சிவராத்திரி விழிப்புத்தான். பஸ்ஹோல்டிக்குள் எழுந்து குந்தியிருந்தபடி பலமாகச் சிந்தித்தான். அவனுக்கு அந்த சேகர் பையனைத் தெரியும். அவள் சரஸ், யாராக இருக்கலாம்? என்று அலசிப் பார்த்த போது சின்னத்துரை மாஸ்டரின் மகள் என்பது தெரிய வந்தது.

*

*

*

குழந்தைவேலு ஒரு கூட்டுத்தாபனத்தில் லொறிச் சாரதியாகக் கடமை பார்த்தவன். அடிக்கடி கொழும்பு, திருகோணமலை என்று கூட்டுத்தாபன அலுவலாக லொறி கொண்டு போய் வருவான். மாதாந்த வேதனத்தைவிட இப்படியாகப் போய் வரும்போது கிடைக்கும் வருமானம் அவனுக்கு அதிகமாகவே கிடைத்தது.

முறையாகத் திருமணம் முடித்து பிள்ளைகுட்டிகளைப் பெற்ற பிறகும் அவனுக்கு வேறு பெண்களின் தொடர்பும் அவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. அதனால் இப்படி தூர இடங்களுக்குப் போய் வருகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் கண்ணுக்குத் தைத்த பெண்களைக் கண்டு விட்டால் அங்கேயே வாடியைப் போட்டுக் கொள்வான்.

“நாளெல்லாம் உழைத்தும் ஆக்கிப்போட ஒருத்தியை ஆண்டவன் எனக்குத் தரவில்லையே!” என்று அழுவான். பணப்புழக்கம் தன்னிடம் நிறைய உள்ளது என்று மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்வதற்காக சேட் பொக்கட்டில் நிறைத்து வைத்திருக்கும் பணத்தையெல்லாம் வெளியே எடுத்து அநாயசமாக வைப்பான்.

“லொறிக்கு என்ஜின் குடு, கொஞ்சம் தண்ணீர் எடுக்கலாமா!” என்று பொய் சொல்லி லொறியை விட்டு இறங்கும் குழந்தைவேலு இப்படியெல்லாம் அழுது புலம்புவதைப் பார்த்தால் அவன் கூடவே செல்லும் ‘கிளீனர்’ தொழிலாளிக்கு ஒருபக்கம் சிரிப்பும், மறுபக்கம் எரிச்சலும் உண்டாகும். என்றாலும் அவனால் சாரதி குழந்தைவேலுவை எதுவுமே செய்ய முடிவதில்லை.

குழந்தைவேலு விரித்த வலையில் பலபேர் விழத்தான் செய்தார்கள். ஏமாறுகின்றவர்கள் இருக்கின்ற வரை ஏமாற்றுபவர்களுக்கு வாய்ப்புத் தானே!

தூரத்திற்கொன்றாக குழந்தைவேலு மயக்குப் பொடி போட்டு, பல பெண்களைத் தன்வசப்படுத்தி இலேசாகக் காரியங்களையும் சாதித்துக் கொள்வதில் அவன் சமர்த்தனாகவே திகழ்ந்தான். இவனுடைய இராசிப் பொருத்தமோ என்னவோ இவன் கண்போட்டால் போட்டது தான்.

இவனுக்கு இன்னுமொரு கெட்டித்தனம் இருந்தது. அதிகமாக குழந்தைவேலு உதவிபதவியில்லாத ஏழைகளின் வீடுகளைத்தான் வட்டம் போடுவான். அவர்களுக்கு, இவன் மேல் சந்தேகம் எழாத வகையில் தந்திரமாகப் பேசுவான். இவன் ஊதும் மகுடிக்கு ஆடும் பாம்புகளாக மயங்கும் பெண்கள், இவனை வலுக்கட்டாயமாக பதிவு அது இது என்று இழுத்துப் போகாமல், சொந்தப் புருஷனைப் போலவே இவனோடு வாழ நம்பிக்கை ஊட்டி விடுவதில் மகாமகா கெட்டிக்காரன் இந்தக் குழந்தைவேலு. இவைகளோடு சேர்த்து இவனிடம் ஒரு பெரிய பயங்கரமான ஆயுதமும் கைவசமே இருந்தது. அதாவது குழந்தைவேலு தொடர்பு கொள்ளும் பெண்கருத்தரித்து விட்டால், அதை இலேசாக இல்லாமல் செய்யும் பெரிய ஆயுதம் அது. அது என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்? வேறொன்றுமில்லை. பெண்கூலாகி, மூன்றுமாதங்கள் முடிவடைவதற்குள் கிணற்றடியில் குளிக்கும் போதோ அல்லது வேறு வசதியான இடங்களில் வைத்தோ விளையாட்டிற்குத் தள்ளிவிடுவதைப்

போல இடுப்பு அடிபட கருத்தரித்திருப்பவளை அவள் சற்றும் எதிர்பார்த்திராத வகையில் ஒரே தள்ளில் தள்ளிவிடுவான். பிறகென்ன குழந்தைவேலு நினைத்ததைப் போலவே 'அபோஷ'னாகி அவனுக்கு வெற்றியைக் கொடுத்து விடும்.

இப்படியாக தன்னைவிடக் கெட்டிக்காரன் இந்த உலகத்திலேயே இல்லை என்று நினைத்த குழந்தை வேலுவின் வண்டவாளங்களெல்லாம், மிக விரைவிலேயே சொந்த மனைவி, மக்களுக்குத் தெரிய வந்தது. இதன் பின்னால் வீட்டில் சண்டை எழுந்து குடும்பமே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. அரசன் அன்றறுப்பான். தெய்வம் நின்றறுக்கும் என்பது எவ்வளவு உண்மையென்பதைக் குழந்தைவேலு போகப் போக அறிய முடிந்தது.

ஆம்! குழந்தைவேலுவிற்குக் கெட்டகாலம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அவனுடைய காலில் உண்டான சிறிய காயம் மிக விரைவிலேயே உடல் முழுவதும் புண்களாகப் பரவி அவனை அசிங்கப்படுத்தியது. அவனுடைய ஆட்டோட்டங்களெல்லாம் முடிவடைந்தது. பாவம், இன்று அவன் மனைவி மக்களால் துரத்தப்பட்டு கழிக்கப்பட்டு நாதியற்றவனாக வீதிகளில் நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

*

*

*

பலபலத்து விடிந்தது. இரவெல்லாம் பெய்த பேய் மழைக்கு அடையாளமாகப் பூமி மாத்திரம் நனைந்திருந்ததே தவிர வேறு எங்குமே ஒரு சொட்டுத் தண்ணீரும் தேங்கிநிற்கவில்லை. நீண்ட நாள் நீரில்லாமல் புழுதி பறந்த நிலம் மழை நீரை உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டது.

பஸ் ஹோல்டுக்குள் குந்தியிருந்த குழந்தைவேலு சட்டென எழும்ப முடியாமல், அவதிப்பட்டு எழுந்து, அந்தச் சாக்கைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டான். சாத்தி வைத்திருந்த கைத்தடியை எடுத்து ஓரடி முன்னால் வைக்கவில்லை. அங்கே ஒரு இளைஞன் அவனைத் தேடிக் கொண்டு வந்தான். தலையை மூடி, கன்னங்களை

யும் மூடிக்கட்டியிருந்த துவாயை நழுவாமல் மெதுவாகச் சரி செய்து விட்டு, எதிரே நிற்பவனைப் பார்த்தான் குழந்தைவேலு. அந்த இளைஞன் வேறுயாருமே அல்ல. அன்றிரவு அந்த இளம்பெட்டையோடு பேசிக்கொண்டு நின்ற சேகர் பையன்தான்.

“பெரியவர், ராத்திரி.. நாங்க..” என்று சொல்ல வந்ததைச் சொல்ல முடியாமல் அவன் திக்கு முக்காடிய போது குழந்தைவேலு சொன்னான்.

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்!”

திடுக்குற்றான் வாலிபன். “என்ன எல்லாம் தெரியுமா.. நீங்க..?”

“அது இருக்கட்டும் தம்பி, நீங்க வாழும் வளரும் பிள்ளைகள். இப்படித்தானா பெரியவங்களுக்குத் தெரியாமல் நடந்து கொள்வது?”

“அது.. வந்து பெரியவர்..”

“வந்தோ வராமலோ.. நான் இன்றைக்குக் கட்டாயம் இந்த விசயத்தை உங்க அம்மா அப்பாவிடம் சொல்லத்தான் போறன்!”

சேகருக்கு மூக்குப் பதைபதைத்தது. குழந்தைவேலு விற்கு முன்னால் நின்று பேசவே முடியவில்லை. அவ்வளவு தூர்நாற்றம் சகிக்கமுடியவில்லை. என்றாலும் இந்தக் கிழவன் வீட்டில் போய் விசயத்தைக் கக்கி விடுவானோ! என்றபயம். குற்றம் செய்த அந்த இளைஞனின் நெஞ்சம் குறுகுறுத்தது.

“பெரியவர், உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும். தயவு செய்து இதையெல்லாம் வெளியே சொல்லி விட வேண்டாம்!”

சேகர் கும்பிடாத குறையாக வேண்டிக் கொண்டான்.

“சரி, நான் சொல்லமாட்டன். ஆனால் நீ அந்தப் பெட்டை சரசைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்! என்ன சரிதானே?”

“ஐயோ பெரியவரே, உங்களுக்கு ஏன் இதெல்லாம்! எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். தயவு செய்து பேசாமல் விட்டுவிடுங்க!”

“முடியாது!”

“பெரியவர், இவ்வளவு அக்கறை கொள்ளுமளவிற்கு நீங்கள் யார்?”

“நானா!” – குழந்தைவேலு பெரிதாகச் சிரித்தான்.

“தம்பி சேகர், என்னை உனக்குத் தெரியாதா?”

“இல்லை பெரியவர்!”

“இப்போது பார்!”

குழந்தைவேலு முகத்தை மூடிக்கட்டியிருந்த துவாயை மெதுவாக விலக்கி விட்டான்.

“முருகா!”

சேகரை அறியாமலேயே அவன் கண்கள் மூடிக்கொண்டன.

அங்கே குழந்தைவேலுவின் ஒருபக்கக் கன்னத்தைக் காணவேயில்லை. ஓட்டையாகத் தெரிந்தது. உள்ளே பற்கள் இருப்பதும் தெரிந்தன. அவனால் குழந்தை வேலுவை அடையாளம் காணமுடியவில்லை.

“தம்பி, என்னை அடையாளம் காணமுடிந்ததா?” என்று கேட்டான் குழந்தைவேலு.

“இல்லை!” என்று தலையை ஆட்டினான் சேகர்.

“தம்பி, நான்.. நான்தான்.. உன்.. அப்பா!”

“அப்.. பா! என் அப்பா வயோதிப மடத்தில் வைத்தே செத்துவிட்டதாகச் சொன்னார்களே!”

“அப்படிச் சொல்ல வைத்தது நான்தான். ஆனால் என்பெயரில் உள்ள ஒருவர் அன்று இறந்தது உண்மை! அதை வைத்துக் கொண்டே நான் இறந்ததாக ஒரு கதையைக் கட்டிவிட்டேன். இதன்பிறகு நான் எவருக்கும் தெரியாமல் மெல்ல வயோதிப மடத்திலிருந்து வெளியேறிப் போய்விட்டேன். நீயோ உன் அம்மாவோ அன்று அங்கே வந்து பார்த்திருந்தால் உண்மை தெரிந்திருக்கும்.

நீங்கள்தான் என்னைப் பிரிந்து நீண்ட காலமாயிற்றே!”

குழந்தைவேலு நீண்ட நேரம் விம்மிவிம்மி அழுதான்.

சேகர், குழந்தைவேலுவை அருவருப்போடு பார்த்தான்.

“சேகர், என்னை நீயே உன் அப்பா என்று ஏற்றுக் கொள்ளாத வகையில் என்னை ஆண்டவன் மாற்றி வைத்திருக்கிறான் பார்த்தாயா? இதெல்லாம் ஏன் எனக்கு ஏற்பட்டது? எல்லாம் உன் அம்மா விட்ட கண்ணீரின் சக்திதான். இந்தக் கொடியநோய், நான் பல பெண்களைப் பயங்கரமாக நடாத்தியதன் பலன்தான். தயவு செய்து நீயும் இப்படி ஆகிவிடாதே! நாளைக்கே அவள் சரசை நீ திருமணப் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டும். நான் இனிமேல் பிழைக்க மாட்டேன்! பிழைத்தாலும் எவருக்கும் பிரயோசனமில்லை. நான் என்றோ இறந்தது போலவே இருக்கட்டும்! வருகிறேன்”.

குழந்தைவேலு தடியை ஊன்றியபடி தபால் கந்தோரைத் தாண்டி வேகமாக நடந்தான்.

சேகர் சற்றுநேரம் நடந்து போகும் தனது தந்தை குழந்தைவேலுவை வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்து விட்டு பெருமூச்செறிந்தபடி திரும்பினான்.

அவன் மனதில் குழந்தைவேலு இடம் பிடிக்கத் தவறினாலும், அவன் சொன்ன கருத்துகள் நிறைந்து அவனை புது மனிதனாக்கியது.

சரசை ஊரறியக் கைப்பிடித்து அவள் வயிற்றில் வளரும் தன்கருவை குழந்தை ரூபத்தில் பார்க்க அவன் மனம் துள்ளியது.

(யாவும் கற்பனை)

(1986 ம் ஆண்டு 'தினகரன்' இல் வெளிவந்தது)

அனாதைகள்!

பொன்னம்மா, இரவில் அசதி மறந்து தூங்கி வெகுநாட்களாகி விட்டன. பாதித் தூக்கமும் பாதி விழிப்பும் தான்.

நிரை கட்டுச் சுவரின் ஓரமாகப் படுத்துக் கிடந்த வைரமுத்து விடும் குறட்டை ஒலியும் மோட்டுவளையிலிருந்து 'சிர' . . என்று இரையும் சில்லூறின் இரைச்சலும் இனம் புரியாத பயத்தை உண்டுபண்ண பொன்னம்மா விழித்தபடி அன்றும் படுத்துக் கிடந்தாள்.

கணவன் வைரமுத்துவின் குறட்டைச் சத்தமும், சில்லூறின் இரைச்சலும் அவளைப் பயமுறுத்தியது. போதாதென்று ஆனந்தி வேறு வாய்புலம்பத் தொடங்கினாள்.

“ஈரல் தின்னி வேடன்கள்! ஈவிரக்கமில்லாத பாவி கள்! அண்ணன விடுங்கடா . . விடுங்கடா . . ஐயோ அம்மா!”

அவ்வளவுதான். அவள் பக்கத்தில் படுத்துக் கிடந்த பொன்னம்மா வாரிச் சுருட்டி எழுந்து கொண்டாள். “இஞ்ச பிள்ளை, சும்மா வாய் மூடிற்றுப் படு பார்ப்பம்! நோட்டுக்கருகில வீடு. இந்த நடுச்சாமத்தில அதுவும் குமர்ப்பிள்ள வாய்புலம்புறது என்ன பழக்கம் . .”

ஆனந்தியின் வாயில் மெல்லத் தட்டினாள்.

ஆனந்தி வாய்புலம்பினது அவளுக்கே தெரியாது. அம்மாதான் வாய் புலம்புகிறாள் என்ற நினைப்பில் அவள், “என்னம்மா, நீங்க வாய் புலம்புறீங்க. சும்மா பேசாமப் படுங்கவன்” என்று சொல்லி விட்டு மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

பொன்னம்மாவுக்கு விழிகள் மூட மறுத்தன. இரவில் தூக்கமில்லாமல் படுக்கையில் கிடந்து உருளும் போது அவளுக்கு கடந்தகால நிகழ்வுகள் எல்லாம் 'வீடியோ' படமாக நெஞ்சத் திரையில் ஓடுவது பழக்கமாகி விட்டது. அதில் அவளுக்கு ஏதோ ஒரு ஆறுதல் அல்லது மனப்பாரம் இறங்குவது போன்றவொரு உணர்வு ஏற்படும். அன்றும் வெற்றிவிழாக் கொண்டாடும் திரைப்படமாக அதேபழைய சம்பவங்கள் பொன்னம்மாவின்கு இதயத் தியேட்டரில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

* * *

“இஞ்ச மாரிமுத்து, அங்கென்ன புதினம் பார்க்கிறாய்? ஓடிப்போய் சோத்துப் பெட்டியைத் தூக்கிற்று வாவன்!”

“மாணிக்கம் தயிர் ரெடியா?”

“இளையவா, உனக்கு நானா சொல்ல வேணும். முதல்ல மாப்பிள்ளைக்கு வைச்ச பிறகுதான் டாப்பா மத்தாக்களுக்குப் பகிர வேணும்!”

“அடி.. இந்த நாயை கலியாணப் பந்தலுக்கை ஆர்ரா வரவிட்டவன்? டே, மணியம், இத இழுத்துக் கொண்டு போய் அந்த மாமரத்தடியில கட்டிவிடு பாப்பம்.”

“குசினிக்க என்ன பொண்டுகளெல்லாம் ஒரேகசமுச கிசமுச எண்டு கதைக்கிற! பிள்ள பாக்கியம், பிச்சைக் காறாக்கள் ரெண்டு மூணு பேர் வாசலுக்க நிக் குதுகள். ஒரு பெட்டியில எல்லாத்திலயுமாக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வைச்சக் கொண்டுபோய்க் குடு பாப்பம்!”

“மெய்தான் இவன் ‘ஸ்பீக்கர்’ காரப் பொடியனக் கவனிச்சாச்சா? ஓடு மணியம் ஓடிப்போய்ப் பார்! இஞ்ச பழைய பாட்டத் திருப்பித்திருப்பிப் போடாம நல்ல புதுப்பாட்டாத் தெரிஞ்ச குடன்.”

இப்படிக் கலியாணப் பந்தலுக்குள்ளும், வெளியிலுமாக மாணிக்கத்தார் சுழன்று வருவதை மணப் பெண்ணின் கோலத்திலிருந்த பொன்னம்மா கவனித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

மாணிக்கத்தின் ஒரேயொரு மகள்தான் பொன்னம்மா .

தான் நினைத்தபடியே தன் மகள் பொன்னம்மாவுக்கு வெகு தடல்புடலாகத் திருமணத்தைச் செய்து வைத்து அவளை மணக்கோலத்தில் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த மாணிக்கத்தார் பேரப் பிள்ளையைப் பார்க்காமலேயே கண்களை மூடிக்கொண்டார் .

எனினும் தந்தையைப் பிரிந்த சோகம் பொன்னம்மா வைத் தொடராதவாறு அவளைக் கைப்பிடித்த வைரமுத்து அவளோடு உயிருக்கு உயிராக வாழ்ந்தான். அவள் விருப்பம் போலவே நடந்தான் .

வைரமுத்து பொன்னம்மாவின் முறை மச்சான் .

பரம்பரை பரம்பரையாகச் செய்து வந்த மீன்பிடித் தொழிலை அவன் மிக நேர்த்தியாகச் செய்தான். வைரமுத்து கடற்றொழிலில் விண்ணாதி விண்ணென்று அந்தக் கிராமத்தில் பெயரெடுத்தவன் .

எந்தவித 'தளப்பமுமில்லாமல்' வாழ்ந்த வைரமுத்துவும் பொன்னம்மாவும் காலப்போக்கில் அம்மா, அப்பா வானார்கள் .

மூத்தவன் ஆனந்தன் .

இளையவள் ஆனந்தி .

ஆசைக்கொன்றும் ஆஸ்திக்கொன்றும் போதுமென்ற நிலையில் வைரமுத்து ஓய்வின்றி உழைத்தான். உழைத்ததையெல்லாம் தன் பிள்ளைகள், மனைவிக்கென்று செலவு செய்தானே தவிர அவன் தேவைக்காக எடுத்துக் கொண்டது மிகக்குறைவுதான் .

வைரமுத்து ஐந்தாம் வகுப்பு மாத்திரம்தான் படித்தவன். என்றாலும் நன்றாக எழுதுவான்! வாசிப்பான். இழவு வீடுகளில் பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம் புத்தகம் வாசிப்பதற்கு இவனை விட்டால் வேறு ஆட்களே அந்தக் கிராமத்தில் கிடையாது .

“ஐந்தாம் வகுப்போடு பள்ளிக்கு முழுக்குப் போடாமல் தொடர்ந்திருந்தால் குறைந்தது ஒரு தமிழ் வாத்தியாராகவாவது வைரமுத்து வந்திருப்பான்” என்பது கிராமத்தவர்களின் கணிப்பு .

இந்தக் கணிப்பை மெய்ப்பிக்கும் விதத்தில் வைர முத்துவின் கருவில் வந்த ஆனந்தன் நன்றாகவே படித்தான்.

ஒரே தடவையில் ஜி. சி. ஈ. யை முடித்துக் கொண்டவன், 'அட்வான்ஸ் லெவலி' லும் காலடியெடுத்து வைத்த போது வைரமுத்துவும் பொன்னம்மாவும் ஆனந்தனைப் பெற்ற பொழுதில் அடைந்த மகிழ்ச்சியை விட அதிக மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

ஆனந்தியை ஆனந்தன் எவ்வகையிலும் கரை சேர்ப்பான் என்று கனவு கண்ட பொன்னம்மா ஒரு நாள் ஆனந்தனிடம் சொன்னாள்:

“மகனே, கண்டவன் நிண்டவனுகளைப் போல படிச்சு உத்தியோகம் கிடைச்சவுடனே கலியாணத்தைக் கட்டிற்று ஓடிடப் பார்க்காத. அப்பு, அம்மா கனகாலம் சீவிக்க மாட்டம். ஆனந்தியை ஒரு நல்லவன்ட கையில் படிச்சுக் குடுத்துப் போட்டுத்தான் மறுவேல பார்க்க வேணும்.”

ஊரிலுள்ள இளவட்டங்கள் நடந்து கொள்வதை உன்னிப்பாக அவதானித்த பொன்னம்மாவுக்கு இதை ஆனந்தனிடம் சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. சொல்லியும் விட்டாள்.

“கலியாணமும் புளியாணமும், சும்மா விட்டுப் போட்டு உங்கட வேலையைப் பாருங்கம்மா” என்று ஆனந்தன் தாயை செல்லமாகக் கடிந்துகொண்டே போய் விட்டான்.

‘அட்வான்ஸ் லெவல்’ பரீட்சையில் ஆனந்தன் நன்றாகத் தேறினாலும் அவனுக்கு ‘யூனிவசிற்றி அட்மிஷன்’ கிடைக்கவில்லை. எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணியும் ஒன்றும் பலிதமளிக்கவில்லை. பணம், செல்வாக்கு எதுவுமில்லாமல் உத்தியோகம் பெறுவது கூட மிகவும் கஷ்டமாகவே இருந்தது.

“வீடு, வளவை விற்றாவது உன்னை யூனிவசிற்றிக்கு அனுப்பிப் படிப்பிப்பேன்” என்று சொன்ன வைரமுத்து, யூனிவசிற்றி அட்மிஷன் தவறிப் போனதும் அந்த எண்ணத்தை மறந்து போனான்.

“வெளிநாடு போய் உழைக்கிறேன். வீடு வளவை விற்றுப் பணம் தாருங்கள்..” என்று ஆனந்தன் பல தடவை கேட்டுப் பார்த்தான். வைரமுத்து அசைய வேயில்லை.

கள்ள ஏஜென்ஸிகாரர்களின் புரளிகளை அன்றாடம் பத்திரிகையில் படித்த பயம் அவனுக்கு. ஆனந்திக்கு எழுதிக் கொடுக்கவிருக்கும் ஒரே ஒரு அசையாத ஆதனம் அந்த வளவுத்துண்டு ஒன்றுதானே?

இறுதியில் ஆனந்தன் எல்லாவற்றையும் உதறி எறிந்து விட்டு வெட்கத்தைப் பாராமல் சைக்கிளில் பெட்டிகட்டி மீன் வியாபாரம் செய்யத் தலைப்பட்டான். ஆரம் பத்தில் பொன்னம்மா முகத்தைச் சுண்டினாலும் மீன் வியாபாரத்தில் கிடைத்த இலாபத்தை அவதானித்த போது அவளை ஒன்றும் பேசமுடியாமல் கட்டிப் போட்டு வைத்துவிட்டது.

வழக்கம் போல அன்றும் ஆனந்தன் பெட்டியைக் கட்டிக் கொண்டு மீன் வாங்கத் துறையடிக்குப் போன வன் போனவன்தான். மீண்டும் திரும்பவேயில்லை.

கிராமத்தை சுற்றி வளைத்து சோதனை இட்டபோது அகஸ்மாத்தாக அகப்பட்டுக் கொண்ட ஆனந்தனின் ஆவி அன்றே பிரிந்து விட்டது. மீன் பெட்டி, சைக்கிளைக் கூட ஆசைக்கு அவர்களால் கண்டு கொள்ளவே முடிய வில்லை.

“பரிதாபமான சா!” என்று மட்டும் தான் எல்லோராலும் முணுமுணுக்க முடிந்ததே தவிர வேறு எதுவும் சொல்லவும் முடியவில்லை. சொல்லவும் முடியாது.

ஆனந்தனின் காலம் அவ்வளவுதான். ஏதோ முற்பிறப்பில் நான் பட்ட கடனைத் தீர்க்க எனக்கு மகனாக வந்தான். போய்விட்டான்..” என்று ஆறுதலடைந்தான் வைரமுத்து.

பொன்னம்மாவால் ஆனந்தனை மிக இலேசில் மறக்க முடியவில்லை. பத்து மாதம் அவனைச் சுமந்து பெற்று வளர்த்து ஆயிரமாயிரம் மனக் கோட்டைகளைக் கட்டி எழுப்பியவளல்லவா அவள்? மறப்பதற்கு அவளால்,

எப்படி முடியும்? தினமும் அவன் நினைவாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

*

*

*

வீடியோப் படம் போல பொன்னம்மாவின் நினைவுத் திரையில் ஓடி முடிந்த பழைய சம்பவங்களையெல்லாம் எண்ணியெண்ணி ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டபோது, அவள் வளர்த்த பாணிச் சேவல் இறக்கை தட்டிக்கூரல் எழுப்பியது.

“ஆண்டவனே விடியப் போகுது” என்று சொல்லிக் கொண்டே தலைமாட்டில் வைத்திருந்த நெருப்பெட்டியைத் தடவியெடுத்து குப்பிவிளக்கைக் கொழுத்தினாள்.

அந்த அரவத்தில் விழித்துக் கொண்ட வைரமுத்து, “என்ன பொன்னு, கோயில்மணி அடிச்சாச்சா?” என்றவாறே சுருட்டி வைத்திருந்த கை கால்களை நீட்டி நிமிர்த்தி படுக்கையில் எழுந்து குந்திக் கொண்டாள். அவனைப் பார்க்கப் பொன்னம்மாவிற்குப் பாவமாக விருந்தது. பனிக்குளிருக்குள் சுருண்டு படுக்க வேண்டிய குடுகுடுவயதில் உழைக்கப் போக வேண்டிய அவலத்தையெண்ணி மனம் நொந்து கொண்டாள்.

“ஆண்டவனே! ஏன் தான் எங்களை இப்படியெல்லாம் போட்டுச் சோதிக்கிறாய்?” என்று தனக்குள்ளேயே எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்த பொன்னம்மா கணவனைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“இன்னும் கோவில் மணி அடிக்கல்ல, நான் சட்டுப் புட்டென்று தேத்தண்ணியை வெச்சித்தாறன். நீங்க வலை, கூடையெடுத்து வெளிக்கிடுங்க.”

வைரமுத்து ஆற்றங்கரையினை நோக்கிப் பயணமா னான். கணவனை வழியனுப்பி விட்டு வந்து பொன்னம்மா விறாந்தைப் படியில் ஏறும் போதே ஆனந்தியும் எழுந்து அங்கே வந்தாள். அப்போதுதான் நான்கு மணிக்கு அடிக்கும் கோவில் மணிச்சத்தம் கேட்டது.

“முருகா, என் பிள்ளைக்கொரு வழியைக் காட்டு. எங்கட கண்ணுக்குப் பிறகு அவளை அனாதையாக்கி

விடாத' என்று கிழக்குப் பக்கமாகப் பார்த்து கும்பிட்டுக் குட்டிவிட்டு விறாந்தையில் ஏறிக் குந்திக் கொண்டாள். அவள் பக்கத்திலேயே ஆனந்தியும் அமர்ந்து கொண்டாள்.

பனிவானம், பூமி தெரியாமல் அந்தக் கிராமத்தை அப்பிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததால் அந்த விடியற் சாமப் பொழுதும் கும்மிருட்டாகத் தெரிந்தது.

“நிலம் தெளியமட்டும் கொஞ்சநேரம் படுப்பம்” என்றபடி பொன்னம்மா ஆனந்தியை அழைத்தபோது ஒரு மீன்கொத்திக் குருவியொன்று அவர்களின் தலைக்கு மேலால் கீச்சிட்டுக் கொண்டு பறந்தது. தூரத்தில் நாய்களின் குரைப்புச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இவைகளையும் மீறித் தடதடவென்ற காலடிச் சத்தங்கள் தெரு நீளத்துக்குக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. சட்டென முற்றத்தில் இறங்கி பிரிபட்டுக் கிடந்த வேலிக் குள்ளால் பொன்னம்மா பார்வையைச் செலுத்தினாள். தெரு விளக்குகளின் ஒளியில் அந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஆண்களெல்லாம் திசைமாறி ஓடிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“றவுண்டப்பாம்.”

பொன்னம்மா துணுக்கெறிந்தாள்.

“எப்பதான் மனிசனுக்கு நிம்மதிவரப் போகுதோ?” என்று பெருமூச்செறிந்தபடி பழையபடி பொன்னம்மா விறாந்தையில் வந்து குந்திக் கொண்டாள்.

‘டப், டப்’பென்ற சப்பாத்துச் சத்தங்கள் தெரு நீளத்திற்கும். அவள் கண்டறியாத பல நவீன வாகனங்கள்.

“என்ன இழவோ!” என்று முணுமுணுத்தவளின் முன்னால் பற்றையோடு பற்றையாக நின்றாலும் மதிக்க முடியாத வர்ணச் சட்டைகளின் ஊர்வலம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பீதியால் நொந்து சுருங்கிப் போன இதயங்களைப் போல அந்தக் கிராமமும் குற்றுயிராகக் கிடந்தது.

தூரத்திலும் அண்மையிலும் பல வெடிச்சத்தங்கள் பொன்னம்மாவும் ஆனந்தியும் பேச்சு மூச்சற்று அப்படியே குத்துக்கல்லாக இருந்து கொண்டார்கள்.

இலை குழைச் சட்டைக்காரர்களின் எடுபிடிகளெல்லாம் முடிந்து நிலமை வழமைக்குத் திரும்ப மத்தியானத்துக்கு மேலாகி விட்டது.

பொன்னம்மா குசினிப்பக்கமே திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. வைரமுத்து ஏதாவது உழைத்து வந்தால்தான் அவளால் அடுப்பை மூட்ட முடியும்.

“என்னடா இந்த மனிஷன இன்னும் காணல்ல. ஆத்துக்குள்ள ஒண்டுமில்லாட்டித் திரும்பி வாறது தானே” என்றாள் பொன்னம்மா.

“அம்மா சிலவேளை அப்புவையும்..”

“போடி புள்ள! குடுகுடு கிழவனுகள் அவனுகளுக்கு என்னத்துக்கு!”

இப்படித் தாயும் மகளும் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது பொன்னம்மாவின் உறவுக்காரியான சின்னத்தங்கம் ஓட்டத்தில் அங்கே வந்தாள்.

“பொன்னம்மா வையிரமுத்து அண்ணனையும்..”

“என்ன புடிச்சித்தாங்களா?”

“இல்ல.. சுடுபட்டு..”

அவ்வளவுதான் தெரியும். பொன்னம்மா அடியற்ற மரம்போல முற்றத்திலேயே சரிந்து விழுந்தாள்.

ஆனந்தனைப் போல வைரமுத்துவும் ஏதோ ஒரு வகையில் தியாகியாக மரணத்தைத் தழுவிய செய்தியை முற்றுமுழுதாகக் கேட்கும் முன்பாகவே அவள் உயிர் பிரிந்து விட்டது.

ஆனந்தி தனிமரமாக நின்று தேம்பித்தேம்பி அழுதாள். ஆம் அவள் அனாதையாகவே போய் விட்டாள். ஆனந்தி மாத்திரமா அனாதையானாள்? அவளைப் போல எத்தனை எத்தனை குமர்கள் இன்று..!
(யாவும் கற்பனை)

(1987 ம் ஆண்டு மித்திரன் சிறுகதைப் போட்டியில் 1 ம் பரிசு பெற்ற கதை)

கண்ணீர்த் திரை

ஒருவாரம் இரவுபகல் ஓயாதடித்த பேய்மழையும், பெரும் காற்றும் ஒருவாறு தணிந்தது. குடிசையின் கூரையிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாக விழுந்த மழைத் துளிகள் அங்கே கிடந்த பழைய மீனரின் பேணியில்பட்டு டங் டங் என்ற ஓசையை எழுப்பியது.

முத்தையாக் கிழவன் குடிசையின் படலையை மெல்ல விலத்தி வானத்தைப் பார்த்தான். வானம் வெளுத்துக் கிடந்தது. ஜில்லென்று வீசிய கடற்காற்று படலையை முட்டிமோதிக் குளிரையள்ளி இறைத்துக் கொண்டிருந்தது. குளிர் தாள முடியாமல் அவன் ஆமையைப் போல தலையை உள்ளக்குள் இழுத்துக்கொண்டான். அவனுடைய கண்கள், சாரத்தால் தலைகால் தெரியாதபடி உடல்முழுவதையும் மூடிப்பிடித்தபடி தன்னை மறந்து படுத்துக்கிடந்த மாணிக்கத்தின் மேல் மேயத் தொடங்கின.

“மனே! மனே மாணிக்கம்!” என்று அவனை எழுப்பினான். மாணிக்கத்திற்கு கிழவனின் சத்தம் கேட்கவில்லை. ஆனால் கிழவனின் மனைவி அன்னம்மா விழித்துக் கொண்டாள்.

“அன்னம்மா, மழ நல்லா வெட்டாந்து பொயித்து! தம்பியக் கொஞ்சம் ஒழுப்பியுடு! போய் வீசிப்பாக்கட்டும்! எத்தனை நாளைக்குத்தான் தேத்தண்ணி வெத்திலயோட காலம் தள்ளுற! கிழவன் பெருமூச்செறிந்தான்.

அன்னம்மா மாணிக்கத்தை உசுப்பி எழுப்பினாள். பெரும்பாடுபட்டு மாணிக்கம் எழுந்து குந்திக் கொண்டு அப்போதுதான் கண்விழித்துக் கொண்ட நாய்க்குட்டி

யைப்போல கண்களை வெட்டிவெட்டி தந்தை முத்தையாக் கிழவனைப் பார்த்தான்.

“மனே, மழ வெட்டாந்து பொயித்து! மாச்சலப் பாராமப் போய் ஆத்துவாப்பக்கம் அஞ்சாறுபாடு வீசிப் பாத்தித்துவா! கடவுள் கண்ணமுழிச்சிப் பாக்கட்டும்!” என்று முத்தையாக் கிழவன் சொன்னதற்கு மாணிக்கம் எதுவும் பேசாமல் மெல்ல எழுந்து கைகால்களை வளைத்து சோம்பலைத் தணித்துக்கொண்டு வலையையும், பறியையும் எடுத்து தோளில் போட்டபடி வேகமாக நடந்தான்.

முத்தையாக் கிழவனும், அன்னம்மாக் கிழவியும் கண்களில் நீர்பனிக்க வேகமாக நடந்து செல்லும் மாணிக்கத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“ம்.. என்ற பிள்ளையைப் படிப்பித்து ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தில சேர்த்துடோணுமெண்டு எவ்வளவோ கனவு கண்டன். அதுக்கு ஆண்டவன் அவன் தலையில எழுதல்ல! என்னப்போல என்றபிள்ளையும் அவன் பின்னடி காலத்துக்குக் கஷ்டப்படப் போறானே என்று நத நினைக்கத்தான் என்ற வயிறுவாயெல்லாம் பத்தியெரியுது!ம்” என்றவாறு பெருமூச்சுவிட்டான் கிழவன்.

“வாயப்படச்ச கடவுளுக்கு மண்ணப் போடத் தெரியாதா! என்ற பிள்ள கடவுள்ற அருளால நல்லா இருப்பான்! என்ற பிள்ள மாணிக்கம் இல்லாட்டி இந்நேரம் நம்மட எலும்பையும் மண் திண்டிருக்கும்!” என்று சொல்லி தனக்குத்தானே ஆறுதல்பட்டுக் கொண்டாள் அன்னம்மா.

இவ்வேளை இறக்கைதட்டி சேவல்கள், கூவும்சத்தம் திக்குத்திக்காகக் கேட்டன. புள்ளினங்களெல்லாம் பாட்டம்பாட்டமாகப் பறக்கத் தொடங்கின. ஒரு வாரத்தின்பின் கிழக்குவானம் வெளுத்துவருவதைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் பறவையினங்கள் மாத்திரமல்ல அந்த மட்டிக்களிக் கிராமமே ஆரவாரப்பட்டது, முத்தையாக் கிழவன் குறைச் சுருட்டையெடுத்து பற்றவைத்துக் கொண்டு முற்றத்தில் வந்து நின்றான்.

தன்னுடைய குடும்பத்தின் வறுமை நிலையை எண்ணிப் பார்த்தபோது அவனுக்கு அழகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“எப்பதான் நம்மப்புடிச்ச முடும் துலையப் போகு தோ!” என்று புறுபுறுத்தபடி அன்னம்மாவும் எழுந்து வந்து கணவன் முத்தையாவின் பக்கம் நின்று கொண்டாள்.

“ஆம்பர் கிடச்சாத்தான் அன்னம்மா நம்மட முடும் விலகும்! மற்றப்படி நமக்கு விடிவேயில்ல!” என்று சொல்லி விட்டு சுருட்டுப் புகையை ஊதித் தள்ளினான் முத்தையாக் கிழவன்.

“ஆம்பர்” என்று சொன்னதும் சென்றவருடம் அடித்த புயலோடுபுயலாக பாசிக்குடாப் பக்கம் கரையேறிய ‘ஆம்பரை’ யாரோ கண்டெடுத்து கணிசமான விலைக்கு விற்றதாக மட்டக்களப்புப் பகுதியில் அடிபட்ட செய்திதான் அன்னம்மாவிடற்கு சட்டென நினைவிடற்கு வந்தது. ஆம்பர் கறுப்பா சிவப்பா என்ற எந்த விபரமும் தெரியாத அவள் நின்ற நிலையை மறந்து’ “மச்சான், ஆம்பர நான் ஒரு நாளும் கண்ணால காணல்ல! ஏன் மச்சான் அது சிவப்புநிறம்தானே!” என்று முத்தையா விடம் கேட்டாள்.

“போடி பைத்தியம்! ஆம்பர் சிவப்புமில்லை கறுப்பு மில்லை. ஒருசாதி சாம்பல் நிறமாயிருக்கும்! தெப்பம் மிதந்து வாறதப்போல தட்டுத்தட்டாக கடல்ல அடஞ்சி வரும். ஆம்பர முன்பின் தெரியாதவங்க, அதைக் கண்டால் என்னவோ நரகல் அடஞ்சி வருகுதெண்டு போட்டு கவனிக்க மாட்டாங்க. முதலொருக்கா பத்துவருஷ மிருக்கும். ஆம்பர் எடுத்துத்தானே நம்மட மொட்ட வாத்தியாரவங்க ஆளாகின. இண்டைக்கு காரென்ன கரத்தையென்ன! தோட்டமென்ன தூரவென்ன! அவனுக்கள மதிக்கேலுமா? எல்லாம் சேரவேண்டிய காலம் வந்தா தானாகவே வரும்!” என்று முத்தையா சொன்னதைக் கேட்ட அன்னம்மா மறுபடியும் கேட்டாள்.

“மச்சான், ஆம்பர் எண்டுற சாமான நான் கேள்விப்பட்டிருக்கனே தவிர, என்ற கண்மாணிக்கத்தால் ஒரு

நாளும் கண்டதில்ல. இது எல்லாநாளும் கடல்ல அடஞ்சி வருமா? அப்படியெண்டால் நாமளும் போய் பொறுக்கி எடுக்கலாம்தானே!”

அன்னம்மாவின் அறியாமையை நினைத்து உள்ளூர வேதனைப்பட்டுக் கொண்ட முத்தையா, ஆம்பரைப் பற்றி அவன் அறிந்து வைத்திருந்ததை அவளுக்குச் சொல்ல நினைத்தான்.

“அன்னம்மா ஆம்பரில இரண்டு சாதியிருக்கு. ஒண்டு பொன்னாம்பர். மற்றது மீனாம்பர். கண்காணாத தொலையில் கற்பாறைகளில் சீவிக்கிற ஒரு வகைப் பறவைகள் கடலுக்கு மத்தியிலுள்ள பாறைகளில் போடுற எச்சத்தைத்தான் ‘ஆம்பர்’ எண்டு சொல்லுற. விலை மதிப்புள்ள சிறுசிறு கற்களையும், கடல் பாசிகளையும் சாப்பிட்டு வாழும் இந்தப் பறவைகள் போடுற எச்சம் பாறைகளில் சாணம் போல திட்டுத்திட்டாக ஒட்டிப் பிடித்துக்கொள்ளும். பெரிய புயல்காற்று அடிச்சி கடல் கொந்தளிச்சி கடலலைகள் கற்பாறைகளில் மோதும் போது இந்தப் பறவைகள் போட்ட எச்சங்களெல்லாம் பெயர்ந்து கடலில் மிதந்துவரும். இதை கடலில் வாழும் பெரிய பெரிய மீன்களெல்லாம் சாப்பிடும். சாப்பிட்டு அதை அந்த மீன்கள் எச்சம் போட்டால் மீனாம்பராக மாறிப்போகும். மீன்களுக்குத் தப்பியவையெல்லாம் பொன்னாம்பராக வரும், இந்த இரண்டு ஆம்பரிலயும் ஒருவித சகிக்கமுடியாத தூர்நாற்றம் வீசும், ஆனா வெயிலில் காயவச்செடுத்து ஒரு துண்ட நெருப்பில பத்தவச்சா அதிலயிருந்து வரும் மணம் இருக்கே. . அது அகில் சந்தன மணத்தையும் மிஞ்சிவிடும். ஒரு நாத்தல் ஆம்பர் பொறுக்கினாலே கணக்குவேறு. இந்த நாளையில குறஞ்சது ஒரு நாத்தல் ஆம்பர் ஆயிரம் ரெண்டாயிரத் துக்கு மேலபோகும்! ம், நமக்கெங்க கிடைக்கப்போகுது! இதப்பத்தி நாமேன் கதைப்பான். உட்டுப் போட்டு நீ போய் தேத்தண்ணிய வை. நானொருக்காச் சந்தைப் பக்கமாகப் பொயித்துவாறன்!” என்று சொன்ன முத்தையா தெருவாசலைக் கடக்குமுன்பே வலைவீசப் போன மாணிக்கம் சோர்வுடன் திரும்பிவந்தான்.

“என்னமனே வெறும் கூடைய ஆட்டியாட்டி வாறா! மீனொண்டும் வீசல்லையா?”

“இல்லப்பு! ஆத்துவாப்பக்கம் ஒருசாதி நரகல் அடஞ்சி போய்க் கிடக்கு. நாத்தம் மூக்குப் பதைக்குது! நிண்டுக்கேலாம ஓடிவாறன்!”

“ஒருசாதி நாத்தம் நரகல்” என்று மாணிக்கம் சொன்னதும் முத்தையாக் கிழவனுக்கு சட்டென நினைவே வந்தது.

“அது ஆம்பராகத்தான் இருக்கவேண்டும்! ஒரு கிழமையாக அடிச்ச காத்துக்கு அடஞ்சி வந்திருக்கு!” என்று தனக்குள்ளேயே முணு முணுத்துக் கொண்ட முத்தையா “மனே மாணிக்கம், அந்தப்பக்கம் வேறுயாராவது நிண்டவர்களா?” என்று கேட்டான்.

“ஓம்பு, இவர் டைமன் முதலாளிதான் அந்த நரகல காலால தட்டித்தட்டி நிக்கிறார். கோரியடியில அவர்ர லொறியும் ஆக்களும் நிண்டாங்க!” என்று மாணிக்கம் சொன்னதும் முத்தையாக் கிழவன் மாணிக்கத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு அன்னம்மாவிடம்கூடச் சொல்லாமல் விறுவிறென்று வேகமாக நடந்தான். முத்தையாவும், மாணிக்கமும் கோரியடிச் சந்திக்குக்கூடச் சென்றிருக்க மாட்டார்கள், டைமன் முதலாளியின் லொறி வேகமாக அவர்களை எதிர் கொண்டு வந்தது. அதன் பின்னால் ஐந்தாறு சிறுவர்கள் விபரம் புரியாமல் “ஆம்பர் போகுது! ஆம்பர் போகுது!” என்று கத்தியபடி வந்தார்கள். அதைக் கண்டதும் முத்தையாக் கிழவன், “சைக்! கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையே!” என்று அலுத்துக்கொண்டான். அவனுடைய கண்கள் டைமன் முதலாளியின் லொறி மறையும் வரை மூடவே யில்லை.

(‘சிந்தாமணி’யில் பிரசுரமானது 21.9.1980)

ஏழைகளும் ஆசைகளும்

கடல்காற்று ஏழை பணக்காரன் என்ற வித்தியாசம் பாராமல் சலசலத்து வீசிக்கொண்டிருந்தது. தங்கம்மா, முற்றத்தில் சடைத்து நிழல் பரப்பி நின்ற நிழல்மையோர் மரத்தின் கீழிருந்து கண்களுக்கெட்டிய தூரம்வரை பரந்து விரிந்து கிடக்கும் வங்காளவிரிகுடாக் கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய கைகளிரண்டும் முருங்கையிலை நெட்டுகளைக் கிள்ளிக்கிள்ளி மடியிலிருந்த பெட்டிக்குள் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவளுடைய ஏழைமனமோ அவளையுமறியாமல் எங்கெங்கோவெல்லாம் இறக்கை கட்டாமல் பறந்துகொண்டிருந்தது.

“ம்.. புள்ள சுபத்திரட சாமத்தியக் கலியாணத்தக் கொண்டாடக் குறஞ்சது ஒரு ஐந்நூறு ரூபாவாவது வேணும். என்னபாடுபட்டெண்டாலும் அதைச்செய்யத்தான் வேணும். நமக்கென்ன பத்துப்பதினஞ்சி பொம் புளப் புள்ளையளாயிருக்கு! ஒண்டோயொண்டுதானே! சுபத்திரட கலியாணச் சிறப்பக் காண நாம் உயிரோட கிடக்கிறமோ என்னவோ? அதனால் எப்படியாவது இந்தச் சாமத்தியக் கலியாணத்தக் கொண்டாடத்தான் வேணும்! தோழிப்பொண்ணுக்கு அண்ணன்ட இளைய புள்ள நாகம்மாவைத்தான் ஒழுங்கு பண்ண வேணும். சுபத்திரைக்கு ஒரு சரிக விழுந்த சிவத்தச் சீலையும், சட்டையும் வாங்கவேணும்! அவர் வாத்தியார்ர பொஞ்சாதிற்றத் தான் ஒரு சோடிக்காப்பும், சங்கிலியும் கேட்டுப்பாக்கோணும்! நான் கேட்டா அவ ஒரு நாளும் இல்லெண்டு சொல்ல மாட்டாவு. அதோட உச்சிப் பட்டத்தையும், கொண்டைப்பூ மயிர்மாட்டிகளையும்

மறந்திராம வாங்கிவச்சிரவேணும். ஒரு ஆறு கொத்துப் பச்சரிசி வாங்கி அவள் அன்னம்மாட்டக் குடுத்து இடிப்பிச் செடுத்து எண்ணப் பலகாரமும், துதளும் சரிக்கட்டி யெடுத்தாப் போதும், எனக்கு இந்த 'மர மேறி' எடுக்க அவ்வளவு விருப்பமில்ல. எண்டாலும் கலியாண ஊட்டில லசிப்பீக்கர் படிக்காட்டி ஊர் சிரிச்சிப் போடும். அதையும் எடுக்கத்தான் வேணும். மெய்தான் சிலவோட சிலவாக மணவறைக்கவெச்சி புள்ளைய ஒரு போட்டோவும் பிடிக்க வேணும். அப்பதான் நினைவு மாறாமயிருக்கும். இவ்வளவையும் செய்து போட்டு நான் செத்தாலும் பறவால்ல!"

இப்படியெல்லாம் எண்ணி மகள் சுபத்திரையின் சாமத்தியக் கலியாண நினைவுகளில் லயித்துப் போயிருந்த தங்கம்மாவிற்கு பக்கத்தில் அவள் கணவன் பொன்னன் வந்து நின்றது கூடத் வெளியே வந்தாள்.

"என்ன தங்கம் பேயறஞ்சவள் மாதிரியிருக்கிறா!" என்று பொன்னன் கேட்டது தான் தாமதம் தங்கம்மா சட்டென கனவுலகை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

"ஓண்டுமில்ல.. ." என்றவாறே மடியிலிருந்த முருங்கையிலைப் பெட்டியைத் தூக்கி நிலத்தில் வைத்துவிட்டு கணவனைப் பார்த்தாள். அவன் மதுபோதையில் தள்ளாடியபடி அவள் முன்னால் நின்றது, அவளுக்கு தன் மன ஆசைகளை அவனிடம் சொல்ல நல்ல சந்தர்ப்பமாகத் தெரிந்தது. பொன்னன் வெறிவைத்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தால் எப்போதுமே சின்னப் பிள்ளைகளைப் போல பேசுவான்! சிரிப்பான்! விளையாடுவான்! தங்கம்மா எவ்வளவுதான் சினந்து கதைத்தாலும் கூட அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான். கையில் மடியில் பணமில்லாத காரணத்தால்தான் அவள் தன் கணவனுக்கு வெறியோடுவரும் வேளைகளில் ஏசியிருக்கிறாள். இல்லையென்றால் அவள் எதுவுமே சொல்வதில்லை. குடிக்காத வேளையில் பொன்னன் உம் மென்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பதும், எடுத்ததற்கெல்லாம் அவள் மேல் 'சள்!' என்று பாய்ந்து விழுவதும் அவளுக்குப் பிடிப்பதேயில்லை. ஆனால் வெறிவைத்து விட்டு வந்தால் எல்லாவற்றையும் மறந்து தங்கம்மாவோ

டும், சுபத்திரையோடும் கலகலப்பாகப் பேசி கவலை களை மறக்கச் செய்து விடுவான். அது அவளுக்குப்பிடிக்கும். இதையெல்லாம் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்த தங்கம்மா அவளுடைய மனதிலிருந்த சுபத்திரையின் சாமத்தியக் கலியாணத்தைப் பற்றிய எண்ணங்களை பொன்னனிடம் சொன்னாள். அவ்வளவுதான்! அவன் தீயை மிதித்தவனைப் போல துள்ளினான்.

“என்ன சாமத்தியக் கலியாணமா! உனக்கென்ன பைத்தியம் புடிச்சிப் பொயித்தாடி!”

இப்படி பொன்னன் உறுமுவான் என்று அவள் எதிர் பார்க்கவேயில்லை. என்றாலும் தடுமாறிப் போகாமல் கணவனை அனுதாபத்தோடு பார்த்தபடியே கேட்டாள். “என்னங்க இப்படி ஒரேயடியாச் சொல்லிப்போட்டீங்க! நமக்கென்ன அஞ்சாறு புள்ளைகளா! ஒண்டையொண்டு தானே! அவள்ர கலியாணச் சிறப்பப் பாக்க நாம உயிரோட இருக்கிறமோ என்னவோ! அதனால்.... நம்மட கண்ணோடயே புள்ள சுபத்திரட சாமத்தியக் கலியாணத்தை யெண்டாலும் கண்டுத்துச் சாவமே! என்ன சொல்லுறீங்க..?”

“என்னடி தங்கம்மா உன்ர கதையும் பேச்சும்! இந்த நாளையில ஒரு சாமத்தியக் கலியாணம் செய்யிறெண்டால் குறஞ்ச செலவா புடிக்கும்? அதுக்கு நம்மால தாக்குப்புடிக்க ஏலுமா? இந்தமாதிரியான கொண்டாட்டமெல்லாம் நமக்குச் சரிப்பட்டுவரா தங்கம்மா! சும்மா உட்டுப்போட்டு உன்ட வேலையைப் போய்ப் பார்!”

இப்படி பொன்னன் சொன்னதும் தங்கம்மா விட்டுக் கொடுக்காமல் சொன்னாள்: “நம்மால ஏலாண்டு ஏன் நீங்க ஒரேயடியாச் சொல்லிப் போட்டீங்க! நாமென்ன அவள் சின்னத்தங்கத்துக்குக் குறஞ்சி பொயித்தமா! புருஷன் உழைக்காமலே ஊட்டுக்க படுக்கிறான்! அதுக்குள்ளேயே அவள்ர புள்ளைக்கு சாமத்தியக் கலியாணத்தச் செய்து போட்டாளே!”

“தங்கம்மா, அவள் செய்தாள் இவள் செய்தா ளெண்டு போட்டு நாமளும் செய்யிறதா! அதோட

இதுக்கெல்லாம் சிலவழிக்கிற வீண்வேல! இதுக்குச் சில வழிக்கிற காசில புள்ளைக்கு எதையாவது வாங்கிக் கொடுத்தாலும் பிரயோசனமாயிருக்கும்! கையிலமடியில இல்லாம சும்மா வீணா ஏன் ஆசைய வளக்கிறா? இஞ்சு பார் நம்மால முடியுமெண்டுற விசயத்தப் பற்றித்தான் நாம யோசிச்சிப் பார்க்க வேணும்! முடியாத காரியத்துக் காக மூளையப் போட்டுக் குழப்பாமப் போய் உன்ற வேலையப்பார்!”

“நம்மட புள்ளட சிறப்பக் காணவேண்டுமென்கிற ஆச உங்களுக்கு இருந்தாத்தானே!” தங்கம்மா முகத் தைவெட்டித் திருப்பினாள்.

“எனக்கு இல்லெண்டு ஆர் சொன்ன! ஆசையிருக்குத் தான்! ஆனா காசிவேணுமே. இஞ்சு தங்கம்மா, கனக்க வேணாம், உனக்கிட்டக் காசியிருந்தா இப்பவே எடு! நாளைக்கே சாமத்தியக் கலியாணத்த வெகு தடபுடலாக் கொண்டாடுவம்!”

இப்படி பொன்னன் சொன்னதும் தங்கம்மாவிற்கு சாமத்தியக் கலியாணச் சடங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதாக ஒரு எண்ணம் எழுந்து அவளை மகிழ்ச்சிக் கடலில் தள்ளி விழுத்தியது. அந்த ஆனந்தத்தில் அவள் சொன்னாள்: “இந்த மாதச் சீட்டுக் காசி நமக்குத் தானே! அத நம்பித்தான்.. நான்..”

“சீட்டுக்காசி மொத்தமாக எவ்வளவு வரும்?”

“நாம கட்டினா நாநூறு ரூபா வரும். கட்டாட்டி முந்நூற்று எழுபத்தஞ்சி தான்..”

“புள்ளட கலியாணத்தச் செய்ய குறஞ்சது எவ்வள வேணும்?”

“ஒரு ஐந்நூறுக்கும் மேல வரும்..”

“அப்ப மிச்சக் காசிக்கு என்னக் கடன்படச் சொல்லுறயா?”

இதைக் கேட்டதும் பதில் சொல்ல முடியாமல் கொஞ்ச நேரம் திக்குமுக்காடிவிட்டு அவள் சொன்னாள்: “கடன் பட்டால் இறுக்கலாம்தானே!”

“எப்படித் தங்கம்மா இறுக்கப்போறம்! ஏற்கனவே பட்ட கடன் அப்படியே இருக்கு!”

“ஏன் கலியாணத்துக்கு வாறாக்கள் என்ன சும்மாவா வருவாங்க! நாமனும் கலியாணம் அது இதென்று ஊரெல்லாம் குடுத்துத்தானேயிருக்கம்!”

“இஞ்ச தங்கம்மா வரும்படிய நம்பிச் செலவு செய்யப் பார்! உனக்குத் தெரியாது இந்த நாளையில என்வலப் புக்க ரெண்டு ரூபாவ வச்சிப்போட்டு அஞ்சாறு ரூபாக்கு மேல திண்டு குடிச்சித்துப் போயிருங்கள்!”

இந்த உண்மையை அறிந்திருந்த தங்கம்மா கணவன் சொன்னதைக் கேட்டு கொடுப்பிற்குள் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

“அப்பிட்யெண்டால் புள்ளைக்குச் சாமத்தியம் கலியாணம் செய்யிறல்லையா?”

“செய்யத்தான் வேணும். ஆனா ஒருத்தரிட்டையும் கடன்படாமத்தான் செய்ய வேணும்!”

இவ்வளவு விரைவில் கணவனின் மனம் மாறிவிடும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

‘சம்மதம் எடுத்தாகிவிட்டது. இனிமேல் வேண்டியது பணம்தான். சீட்டுக்காசி முந்நூற்று எழுபத்தைந்து ரூபாவும் நாளைக்கு விடிஞ்சதும் பொத்தினாற் போல் கிடைக்கும். மிகுதிப் பணத்திற்கு எங்கே போவது?’ என்று தனக்குள்ளேயே சிந்தித்துக்கொண்ட தங்கம்மா மெதுவாக தலையைச் சொரிந்தபடியே கணவனைப் பார்த்தாள். அவனும் அவளைப்பார்த்து இலேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்: “நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாத! அஞ்சி சதமும் கடன்படாம புள்ள சுபத்திரட கலியாணத்த என்னால நடத்திவைக்க ஏலும்! எல்லாம் என்ற சீதேவி வலையவச்சித்தான் சொல்லுறன்.”

மெய்சிலிர்க்க தங்கம்மா அவனிடம் கேட்டாள்: “அப்ப நீங்கேன் நேரத்தோட நமக்கெல்லாம் இந்தக் கொண்டாட்டங்கள் என்னத்துக்கெண்டு எரிஞ்சி விழுந்தீங்க? சில வேள நாளைக்கு இந்த முடிவ மாத்திக்கீத்திப் போடுவீங்களோ.?”

இதைக்கேட்டு பொன்னன் வாய்விட்டு பெரிதாகச் சிரித்தான். “தங்கம்மா, என்னுடைய பலவீனம்தான் உனக்குத் தெரியுமே. அதனால்தான் நீ இப்படிச் சந்தேகப்படுறா! தீடர்த்திடரென்று முடிவை மாத்திறவன் நான்! ஏனெண்டால் எல்லாம் கையில பணம் இல்லாத காரணம்தான். இல்லாட்டி நீங்க கேக்கிறத வாங்கித் தரவோ, சொல்லுறதச் செய்து முடிக்கவோ எனக்கு மனம் இல்லாமலில்ல! கையில காசிபணம் இல்லாம உங்கள நான் ஏமாத்தியேமாத்தி இவ்வளவு நாளும் தட்டிக் கழிச்சிவந்ததனால் தான் இப்படி என்னென்ப பாத்துக் கேக்கிறா! ஏனோ தெரியாது ஒரு அஞ்சாறு வருஷமா ஏழரச்சனி நம்மப் புடிச்சித்து ஆட்டுது! அதனால் தொழிலும் அவலவு வாய்க்கல்ல. சுபத்திர பக்குவப்பட்ட பலன்படி எனக்கு இண்டையிலிருந்து இன்னும் ஏழு வருஷத்துக்கு பலன் நல்லதாம். தொழில் நல்லா நடக்குமா மெண்டெல்லாம் சாத்திரி சொல்லியிருக்கான். அதனால் தான் என்ற சீதேவி வலைமேல ஆணையாச் சொல்லுறன் நெஞ்சில மூடிமறச்சி வெச்சிருந்த ஆசைகளையெல்லாம் வாற ஏழு வருஷத்துக்குள்ளும் நிறைவேத்திப் போடுவன்! சரி நீ போய்ச் சோத்தக்கறிய ஆக்கு! நான் ஆத்து வாப்பக்கம்போய் ஒருக்கா வீசிப்பாத்தித்து வாறன். அங்காலப் பக்கம்தான் நல்லா மீன்புடிபடுகுதாம். சரியா மீன்பட்டிச் செண்டா ரெண்டு நாளைய உழைப்பிலேயே ஒருசதமும் கடன்படாம புள்ளட சாமத்தியக் கலியாணத்த நடத்திப்போடலாம்!” என்று மளமளவென்று சொல்லிவிட்டு, மண்டபத்திற்குள் நடந்தான் பொன்னன். தங்கம்மாவும் அவளது ஆசைகள் நிறைவேறப் போகிற மகிழ்ச்சியில் அடுக்களையை நோக்கி நடந்தாள்.

*

*

*

பொன்னன் வயிறாரச் சாப்பிட்டு வெற்றிலையை சிவக்கச்சிவக்கப் போட்டுக் கொண்டு வலையைத்தூக்கினான். தங்கம்மா அவனை அன்போடு வழியனுப்பி வைத்தாள்.

போறதும் வாறதும் என்பது போல சொல்லிவிட்டுப் போன பொன்னன் பலமணிநேரம் கழித்தும் திரும்

பாததை நினைக்க நினைக்க தங்கம்மாவிற்ரு என்னவோ போலிருந்தது.

வீட்டுவேலைகளையெல்லாம் செய்துமுடித்துவிட்டு, நெற்றியைச் சுருக்கியபடி தெருவாசல் பக்கம் வந்து நின்று முகத்துவாரப்பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினாள். அங்கே அவளுடைய அண்ணன்முறையான செல்லத்தம்பி தலையிலடித்தபடி ஓட்டமாக வருவது தெரிந்தது. தங்கம்மாவிற்ரு உதிரமெல்லாம் உறைந்து போன நிலை. விசக்கென தெருவிற்ரு ஏறி நடந்தாள். “தங்கம்மா, மச்சான் ஆத்துவாயில தாண்டுபொயித்தான்!” அவ்வளவுதான். அவள் உருவேறியவளைப் போல கடற்கரையை நாடி ஓட்டமாக ஓடினாள். கடற்கரையில் சவமாக இழுத்துப் போடப்பட்டிருந்த பொன்னனின் வதனம் அவளைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலிருந்தது.

“என்ர ராசா.. எங்கட ஆசையெல்லாத்தையும் தீர்த்துவைப்பனெண்டு சொல்லிப்போட்டு ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லாமல் எங்களையெல்லாம் தவிக்க விட்டுப்போட்டு பொயித்தியே ராசா!.. ஏழைகள் எதுக்குமே ஆசைப்படப்போடாதெண்டு சொல்லு வியே! அந்த ஆசதானே ராசா உன்ர உயிரக் குடிச்சிப் போட்டு..” என்று தங்கம்மா வைத்த ஒப்பாரிச் சத்தம் அந்தக் கடல் இரைச்சலையே நிறுத்திவிடும் போலிருந்தது.

மகளுக்கு சாமத்தியக் கலியாணம் செய்து பார்க்க வேண்டும் என்கிற ஒரு தாயின் நியாயமான ஆசை! அதைக்கூடச் செய்யவிடாமல் பொன்னனைப் பலி எடுத்த அந்த முகத்துவாரக் கடலை தங்கம்மா வெறிக்க வெறிக்கப் பார்த்தாள். அவளுடைய நெஞ்சிலிருந்த ஆசைகளையெல்லாம் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டது போல அந்தக்கடல் துள்ளிக்குதித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

(1979 ம் ஆண்டு 'சுழநாடு' வாரமலரில் வெளியானது)

நீலநிற நைலக்ஸ்

பொழுது பலபலவென்று விடிந்து கொண்டிருந்தது. பறவையினங்களெல்லாம் குரலெழுப்பி திக்குத்திக்காகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. காளிக் குட்டி துடித்துப் பதைத்து எழுந்து கொண்டான். செண்பகமும் பெரும் பாடுபட்டு பிள்ளை வயிற்றோடு எழுந்து வந்து குசினிக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

காளிக்குட்டி சாம்பல் திட்டியில் கிடந்த கரித்துண்டை எடுத்து சப்பித்துப்பி, முகம் கைகால்களை அலம்பிக் கொண்டு, விறாந்தையின் ஓரமாகத் தொங்கிய திருநீற்றுக் குடுகையினுள் கையை ஓட்டி நெற்றியில் மூன்று கோடுகளைப் போட்டு விட்டு நிமிரும்போது, செண்பகம் தேனீர்க் கோப்பையைக் கொண்டு வந்து அவன் முன்னால் நீட்டினாள்.

மட மடவென்று தேனீரைக் குடித்து, கோப்பையைச் செண்பகத்திடம் கொடுத்து விட்டு அவளை அன்போடு கேட்டான்:

“செண்பகம் உனக்கு இதுதானே மாசம்?” — அவள் லேசாகச் சிரித்தாள்.

“ஓம் மச்சான், அடிவயித்துக்குள்ள லேசா நோகுது. எப்படியும் இந்தக் கிழமைக்கிடையில் பெத்துப் போடுவன் போலதான் கிடக்கு. இனி நமக்குப் போதும் மச்சான். இதோட ஒரேயடியா ‘ஓப்புறேசனையும்’ செய்து போடணும். எல்லாத்துக்கும் வசதியாக இந்த ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் போகோணும். உடுத்துப் போறதுக்கும் ஒரு நல்ல சீலயில்ல!” என்று செண்பகம் சொல்லியபடியே காளிக்குட்டியைப் பார்த்தாள். அவனும் பார்த்தான்.

மாற்றிக்கட்ட ஒரு சேலையில்லாமல் கந்தல் துணியைச் சுற்றிக் கொண்டு நிற்கும் அவளைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு அழகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது. கலியாணம் முடித்து மூன்று பிள்ளைகள் தலைமுறைக்கும் அவள் காளிக்குட்டிக்கு மனைவியாகவிருந்து என்ன சுகத்தைத்தான் கண்டாள்? ஒழுங்கான உடை, உணவு எதுவுமே இல்லாமல், அவள் மாத்திரமல்ல காளிக்குட்டியின் குடும்பமே படும் வேதனைகளை ஊரே அறியும்.

“இந்தத் தரித்திரம் பிடித்த வாழ்க்கையிலிருந்து விடிவே ஏற்படாதா!” என்று காளிக்குட்டி எண்ணாத நேரமேயில்லை. நல்ல வாழ்வு இன்றுவரும் நாளைவரும் என்று நம்பி நம்பிப் பல வருடங்களைக் காளிக்குட்டியின் குடும்பம் கடத்திக் கொண்டிருந்ததே தவிர, வாழ்க்கையில் எதுவித மாறுதல்களுமே இதுவரையில் ஏற்பட்டதேயில்லை.

“ஆஸ்பத்திரிக்கு உடுத்திப் போக நல்ல சேலையொன்று இல்லை” என்று செண்பகம் சொன்னதும் பெருமூச்சை விட்டபடியே அவளை மறுபடியும் அனுதாபத்தோடு பார்த்தான் காளிக்குட்டி.

“இந்தமுற எடுக்கிற சம்பளத்தில ஒரு சீல வாங்கித்து வாங்க! காச கனக்கக்கினக்க குடுக்கவேணாம். ஒரு இருவது இருவத்தஞ்சுக்குள்ள பாத்து நெசவுச்சீலொண்டு வாங்கினாப் போதும்! ஊத்தைக்கு இழுபடக்கூடிய நிறத்தில பாத்து வாங்கினா நல்லம். கடும் நீலநிறந்தான் எனக்கு விருப்பம்” என்று செண்பகம் சொன்னாள். அதைக் கேட்டதும் காளிக்குட்டிக்கு அவனையறியாமலேயே கண்கள் பனித்தன.

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும் செண்பகம். உனக் கொரு நல்ல சீல வாங்கித்தரோணுமெண்டு எனக்குக் கனநாளா ஆச. என்ன செய்யிற! கையில் மடியில இல்லாமத்தான் என்ட ஆசையெல்லாம் அப்படியே நெஞ்சுக்குள்ளேயே கிடக்கு. ஒரு மாதத்தில பத்துப் பதினஞ்சி நாளைக்கு வேலை செய்து எடுக்கிற பிச்சச் சம்பளத்தில சோறு கறியாக்கி கைக்கு வாய்க்கு ருசியாக பத்தியமாகத் தின்னவே ஏலாமக் கிடக்கு. போன மாதம்

தான் ஒரு பதினெட்டு நாள் வேல செய்திருக்கன்! என்னவோ பாப்பம். சரி சரி அந்த வெத்திலக் கடதாசியைக் கொண்டு வா. நேரம் போயிತ್ತು. இண்டைக்கு ஆரும் லீவெடுத்தானுகளோ என்னவோ தெரியா. இல்லாட்டி ஊட்ட திரும்பித்து வரவேண்டியதுதான். மெய்தான் செண்பகம், உனக்கு உரமா வகுத்துக்க நொந்திச்செண்டா எனக்கு ஆரிட்டையும் விசனமொண்டு அனுப்பிப்போடு! சரி நான் பொயித்து வாறன்” என்று காளிக்குட்டி நடையைக் கட்டினான். செண்பகம் திண்ணையில் போய்க் குந்தியவாறே அவனை இரக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஊத்தை படிந்து ஓட்டைகள் விழுந்த ‘பெனியன்’ காளிக்குட்டியின் ஊத்தை மேனியை பெரும்பாடுபட்டு மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. கால்பக்கம் கிழிந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த சாறனை தூக்கி மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு விசுக்விசுக்கென நடந்த கணவனின் கோலத்தைப் பார்த்து கொண்டிருந்த செண்பகத்திற்கு வாய் விட்டு அலறவேண்டும் போலிருந்தது. காளிக்குட்டி மாதாகோவில் சந்தியைத் தாண்டி, பாக்கியராசாவின் கடைக்குப் பக்கத்தால் திரும்பும் வரை கண்ணிமை வெட்டாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த செண்பகம் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே எழுந்து மீண்டும் போய் குசினிக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

காகித ஆலைக்கு வேலைக்குப் போகும் சின்னத்தம் பியும், முருகுப்பிள்ளையும் புகைவண்டியைப் பிடிக்கும் வேகத்தில் சைக்கிளில் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அமிர்தகழிக்கு வரும் முதலாவது பஸ், கோரியடி வரை சென்று திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது. பொன்னுத்து ரையரின் அடிமட்டைகளை ஏற்றிய கரத்தையும் மாமாங்கப் பிள்ளையார் கோவிலையும் தாண்டிச்சென்று கொண்டிருந்தது. மீன்வியாபாரி செபமாலையும், சீவல் தொழிலாளி சிவக்கொழுந்தும் ‘சைக்கிள் ரேஸ்’ ஓடுவதைப் போல விரைவாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அதிகாலையில் தினமும் காண்கின்ற இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே காளிக்குட்டி மட்டக்களப்பு மாநகர சபையை நோக்கி ஓட்டமும்

நடையுமாகப் போவது வழக்கம். அமிர்தகழிக் கிராமத் திலிருந்து இரண்டுகல் தொலைவில் அமைந்திருக்கும் மட்டக்களப்பு மாநகரசபைக்கு அவன் என்றுமே பஸ் ஏறிப் போனதாகச் சரித்திரமே கிடையாது. மழையோ வெயிலோ எதுவானாலும் அவன் நடந்து சென்று நடந்தே வருவான். காளிக்குட்டியை இந்த விசயத்தில் எவருமே அசைக்க முடியாது. போகவர பஸ்ஸுக்குக் கொடுக்கின்ற பணத்தை அவன் மதிய வேளையில் நாராயணத்தாரின் கடையில் கொடுத்து அவனுடைய அரைவயிற்றையாவது நிரப்பிக்கொள்வான். இது பலருக்குத் தெரியாத விடயம்.

காளிக்குட்டிக்கு நிரந்தரமான வேலை ஒன்றுமே கிடையாது. அதற்காக அவன் ஓடாத இடமுமில்லை. பிடிக்காத பெரிய மனிதர்களின் கால்களுமில்லை. ஆனால் எதுவுமே அவனுக்கு வெற்றியளிக்கவில்லை. இந்த வேளையில்தான் தனக்கு படிப்பும், பணமும் இல்லாததையெண்ணி காளிக்குட்டி பலமுறை தனிமையில் அழுது தீர்த்திருக்கிறான்.

வாலிபனாக இருந்த போது வேலிகள் அடைத்து, விறகு வெட்டிக் கொடுத்து மூட்டைகளைச் சுமந்து காலத்தைக் கடத்திய காளிக்குட்டிக்கு திருமணம் முடித்து மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் தந்தையான பிறகு, மேற்படி தொழில்களில் ஈடுபட்டுழைப்பதற்கு இயலாம லிருந்தது. அதனால் அவன் உடம்பை வருத்தாத ஏதாவது வேலையொன்றில் சேர ஓடிப்பார்த்தான். கடையில் அவனுக்கு மாநகரசபைதான் கை கொடுத்தது.

தெருக்களைக் கூட்டிப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்யும் நகரசுத்தித் தொழிலாளியானான் காளிக்குட்டி. இந்த வேலை கூட அவனுக்கு நிரந்தரமானதல்ல. நிரந்தரமான தொழிலாளர்களில் யாராவது லீவெடுத்தால் தான் அந்த இடத்தில் காளிக்குட்டியைப் போட்டு வைப்பார்கள். எவரும் லீவெடுக்கவில்லையென்றால் அவனுடைய கதி அதோ கதிதான். ஆனால் எப்படியாவது ஒரு மாதத்தில் பத்துப் பதினைந்து நாட்கள் வேலை கிடைத்து விடும். அதற்காக வேறுவழியின்றி காளிக்குட்டி தினமும்

காலையில் எழுந்து மாநகர சபைக்குப் போய்வரத் தவறு வதேயில்லை.

அன்றும் வழக்கம் போல காளிக்குட்டி மாநகர சபைக்கு வேலைக்குப் போனான். அவனுடைய நல்ல காலம் அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது. நிரந்தர தொழிலாளர்கள் இருவருடன் காளிக்குட்டியையும் சேர்த்து மூவரையும் மட்டக்களப்பு பஸ் நிலையத்திலிருந்து பெரிய ஆஸ்பத்திரி வரைக்கும் கூட்டிச் சுத்தம் செய்வதற்காக அனுப்பி வைத்தார்கள்.

ஏனோ தெரியவில்லை அன்று காளிக்குட்டி வழக்கத்திற்கு மாறாக வேலையில் ஆர்வத்தோடில்லாமல் சோம்பிப் போயிருந்தது சக ஊழியர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. காளிக்குட்டியை வைத்தே தங்கள் வேலையையும் முடித்துக் கொள்ளும் தந்திரம் அன்று அவர்களுக்கு பலனளிக்கவேயில்லை. “ஏன் காளி இண்டைக்கு ஒரு மாதிரியா இருக்கிறா?” என்று அவர்கள் அவனை விசாரித்தார்கள். “ஒன்றுமில்லை!” என்று அவன் அவர்களிடம் சொல்லிச் சமாளித்தாலும் காலையில் வரும்போது அவன் மனைவி செண்பகம் சொன்ன வார்த்தைகளும், அவள் பிள்ளை வயிற்றோடு நின்ற கோலமும் அவனைப் போட்டு உருத்திக் கொண்டே இருந்தது. பலத்த சிந்தனைக்கு மத்தியில் அன்றைய வேலை நேரம் ஒருவாறாக முடிவுற்றது.

மாநகர சபையின் முன்னாலிருந்த பைப்பில் கை, கால், முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு முற்ற வீதிக்குப் பக்கத்தால் நடந்து வாசிகசாலையின் பக்கம் வந்ததும் மெதுவாக அவன் மடியை நீக்கிப்பார்த்தான். அங்கே பஸ் நிலையத்தைக் கூட்டும் போது கண்டெடுத்து வைத்த கசங்கிய நூறுரூபாவும் வைத்தபடியேயிருந்து, காளிக் குட்டியைப் பார்த்துச் சிரித்தது!

“மனிதர்கள் மட்டுமல்ல ஆண்டவன் கூட தன்பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறாரில்லையே!” என்று மனம் நொந்து போயிருந்த காளிக்குட்டிக்கு அன்று கடவுள் மேல் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. செண்பகம்

காலையில் வரும் போது ஆசையோடு அவனிடம் சொன்ன வார்த்தைகளை நூறு தடவைகளுக்கு மேல் எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தான். “இன்று அவளுக்கு ஒரு அழகான நீலநிற நைலக்ஸ் சேலையொன்று தான் வாங்கவேணும். அதைக் கொண்டுபோய் அவளுடைய கையில் கொடுத்து அவளடையும் மகிழ்ச்சியைப் பார்த்துத் துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும்” என்று எண்ணிக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான். காந்தி சிலைக்கு அண்மையில் காளிக்குட்டி வந்துகொண்டிருக்கும் போது அங்கே சில பொலிஸ்காரர்கள் பிடவைக்கடைகளில் பதுக்கி வைத்திருந்த சேலைகளைக் கைப்பற்றிப் பொது மக்களுக்கு நியாயமான விலையில் விற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். காளிக்குட்டிக்கு இந்தக்காட்சி பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது போலிருந்தது. ஓடிச் சென்று அவனும் ஒரு அழகான நீலநிற நைலக்ஸ் சேலையை வாங்கிக் கொண்டு, மின் வேகத்தில் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அவனுக்கும் வெகு தூரத்திற்கப்பால் அவனுடைய மனம் துள்ளிக் குதித்தபடி போய்க்கொண்டிருந்தது.

காளிக்குட்டி வீட்டை நெருங்கும் போது அங்கே வீட்டுக்குள்ளிருந்து வந்த ஒப்பாரிச்சத்தம் அவனை ஒரு கணம் ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது. செண்பகத்தின் தாய் தான் ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மூன்று புள்ளைகளும் போதும், உண்ட குடும்ப நிலைமைக்கு இனிமே ஒண்டும் வேணா மெண்டு சொன்னனே மகளே, எல்லாப் புள்ளைகளையும் எனக் கிட்ட ஒப்படைச்சிப் போட்டு நீ தெய்வமாப் பொயித்தியே ராசாத்தி!”

இதைக் கேட்டதும் காளிக்குட்டி கையிலிருந்த சேலையைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி வீட்டுக்குள் ஓடினான். அங்கே பிரசவத்தின் போது இறந்து போன பிள்ளையும், தாயும் கிடந்த பரிதாபமான கோலத்தைக் கண்டதும் காளிக் குட்டி பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போல கையிலிருந்த நீலநிற நைலக்ஸ் சேலையை செண்பகத்தின் மீது விரித்

துப் போட்டு விட்டு இருகைகளாலும் தலையில் அடித்த
டித்துப் பலமாகக் கத்திக் கொண்டு நின்றான்.

(யாவும் கற்பனை)

(‘கடர்’ சஞ்சிகையில் வெளியானது, பரிசுக்கதை.)

நம்பிக்கை தரும் நாள்

கிழக்கின் அடிவானில் கருக்கூட்டிய மழைமேகங்களின் இடிமுழக்கச் சத்தம் போல பொன்னம்மாவிற்குக் கேட்டது.

“வருசக்காரன் வாறான்!” என்றாள் பொன்னம்மா.

வெள்ளணையோடேயே முதல் வேலையாக வாய்க்குள் போட்டுக் குதப்பிய வெற்றிலைச் சாற்றை முற்றத்தின் ஓரமாகத் துப்பிவிட்டு நிமிர்ந்தார் கனகர்.

“என்ன வருசக்காறன் வாறானா?”

“பின்ன என்ன! கிழக்குப் பக்கம் கேக்கிற சத்தம் உங்களுக்குக் கேக்கல்லையா?”

“அடியே விசரி, உனக்கு இடிமுழக்கச் சத்தத்திற்கும், ‘பொம்பர்’ அடிக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதா?”

“பொம்பர் அடியா! அதென்ன இழவு பொம்பர்? அந்த நாளையில சித்திரவருசம் வாறெண்டா கடல் பக்கம் இப்படித்தானே முழக்கச் சத்தம் கேட்கும்?”

“நீ எந்த உலகத்திலடியம்மா சீவிக்கிறா? அந்தக் காலம் போல இப்ப என்னதான் நடக்குது! கடலுக்கு-ஆத்துக்கு மீன்பிடிக்கப் போறவங்களைப் போகமச் செய் யிறதுக்கெலுவா இந்தப் ‘பொம்பர்’ அடி அடிக்கிறாங்க! போனமாசம் இவன் நம்மட வைரமுத்தன்ட என்ஜின் போட் ‘பொம்பர்’ அடிபட்டு அரும்பொட்டில தப்பின தொண்டும் உனக்குத் தெரியாதா!”

“எனக்கென்ன இழவு தெரியும்! விடிஞ்ஞாப் பொழு தறியும் இந்தக் குடிலுக்குள்ளேயே கிடந்து விடியிறன்!”

“சரி சரி நீ போய் அடுப்ப மூட்டித் தேத்தண்ணிய வை. மச்சமெடுத்து இந்த ஊட்டில இண்டையோட எத்தின

நாளையாப் பொயித்து! ஆத்துக்குள்ளெண்டாலும் போய் அஞ்சாறு பாடெறிஞ்சி கறிக்கு என்னவெண்டாலும் வீசித்துவாறன்!”

கனகர் வலையைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வெளியே நடந்தார் “நில்லுங்கவன், தேத்தண்ணிய வெச்சித்தாறன்! குடிச்சித்துப் போங்கவன்!” என்றாள் பொன்னம்மா.

“உன்ட தேத்தண்ணியும் நீயும்! வெச்செடு பொயித்து வாறன்!” கனகர் வேகமாக நடந்தார். பொன்னம்மா அடுப்புச் சாம்பலையள்ளி, வாழைப்பாத்திக்குள் கொட்டிவிட்டு, அடுப்பை மூட்டி தேநீர்ப் பானையை ஏற்றிவிட்டு அதன் பக்கத்திலேயே குந்திக் கொண்டாள்.

கிழக்குப் பக்கம் கடலில் கேட்கும் சத்தம் இடிமுழக்கச் சத்தமில்லை. ஏதோ ‘பொம்பர்’ அடியாமென்று கனகர் சொன்னது மீண்டும் அவளுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்த போது நேற்றைய நினைவுகள் வந்து அவள் நெஞ்சை அமுக்கியது.

*

*

*

கருக்கல் விழுந்து கொண்டு போகும் நேரம் இருக்கும்.

“மச்சான்..! மச்சான்..! என்ன.. வளவுக்க ஒரு வளையும் உள்ளிடப்போடாதெண்டா கேற்ற சங்கிலியால போட்டுப் புணச்சிருக்கா?”

றோட்டு வாசல் பக்கம் மாணிக்கத்தின் குரல் கேட்டதும் குப்பி விளக்கினுள் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றிக் கொண்டிருந்த பொன்னம்மா. கிழிந்த வலையைப் பின்னிக் கொண்டிருந்த கணவன் கனகனைப் பார்த்தாள்.

“இஞ்ச மாணிக்கத்தின் குரல் போலயிருக்கு. ஒழும் புங்கவன்.”

“என்னத்துக்குடி ஒழும்ப! அவன்தான் சாவு வாழ்வு வேண்டாமெண்டு சண்டபுடிச்சித் போய் ஒரு வருசத்துக்கும் மேலாகுதே! இப்பென்னத்துக்கு வந்தவனாம்!”

“என்னத்துக்கோ..! அவன்தான் அண்டைக்குத் தண்ணியில வந்து தெரியாமக் கொம்பிக் கூத்தாடித்துப்

போனான்! இண்டைக்கும் அவன்தானே வலிய வந்து கூப்பிடுறான். நம்மில பிழையிருந்தா வருவானா? போங்க போய் கதவத் துறந்துடுங்களன்.'''

''இண்டைக்கும் வெறிவச்சிக் கொண்டு தான் வந்திருக்கான் போல கிடக்கு. மறுகாலும் சண்ட புடிக்கப் போறானோ என்ன இழுவோ தெரியா! ம்..! ஒரு சோலி சுரண்டல் நமக்கு வேணாமெண்டுத்துக் கிடந்தாலும் சனி நம்மள விட்டுத் துலையாது போல கிடக்கு.'''

கனகர் மெதுவாக எழுந்து றோட்டு வாசல் பக்கம் நடந்தார். பொன்னம்மா குப்பி விளக்கைக் கொளுத்தி மண்டபத்திற்குள்ளும், வீடுகளுக்கும் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

மாணிக்கம் பொன்னம்மாவின் ஒன்றைவிட்ட தம்பி முறை. சின்ன வயதிலிருந்தே பொன்னம்மாவோடு தான் வாழ்ந்தான். படிப்பு தலைக்குள் ஏறாமல் காவாலி பற்றித் திரிந்தவனை ஆதரித்து அவனுக்குக் கடல், ஆற்றுத் தொழில்களைப் பழக்கி தன்னோடையே கூட்டிச்சென்று மாணிக்கத்தை மனிதனாக்கி விட்டவனே கனகன்தான். அதுவும் காரணத்தோடுதான்.

கனகனுக்கு ஒருதங்கை இருந்தாள். அவளுக்கு மாணிக்கத்தைக் கட்டிவைக்க கனகன் மாத்திரமல்ல பொன்னம்மாவும் விரும்பினார்கள்.

ஆனால் மாணிக்கம் இதை விரும்பவில்லை. கனகனின் தங்கை வள்ளி 'கறுப்பி' மாத்திரமல்ல ஒருகால் வழக்க மில்லாதவள். என்றாலும் குணத்தில் தங்கப்பவுண். குணத்தைப் பார்த்தா இந்த நாளில் திருமணம் செய்கிறார்கள்? கனகனும், பொன்னம்மாவும் போடும் திட்டங்களை அறிந்த மாணிக்கம் அவர்களிடம் இருந்து பிரிந்து செல்ல ஒரு பெரிய திருவிழாவையே நடத்தினான். இதற்கு உடந்தையாகத் 'தட்டியுட்டான்' தர்மலிங்கம் இருந்தான் என்பது பரமரகசியம். ஒருநாள் வெளியே போய் நண்பர்களோடு சேர்ந்து நன்றாக வெறியை வைத்துவிட்டு வந்து பொன்னம்மாவின்முன் நின்றான். இதைக் கண்டதும் பொன்னம்மாவிற்கு மாத்திரமல்ல கனகனுக்கும் ஒரே ஆச்சரியம்!

“டேய் இதென்னடா உன்ர கோலம்! ஒரு நாளு மில்லாம கூடாத கூட்டத்தோடு சேர்ந்து குடிச்சித்து வந்து நிக்கிறா” என்று பொரிந்தாள் பொன்னம்மா.

“நான் நல்லாக் குடிப்பன்! எனக்கு முதலாளி ஒருவரு மில்ல ஒ!”

“இப்ப இவர்தான் முதலாளி போல கிடக்கு!” கனகன் கண்கள் சிவக்க மாணிக்கத்தைப் பார்த்தான்!

“என்ன ஒரு மாதிரியாப் பாக்கிறார்! உன்ர தந்திரப் புத்தியத் தெரியாம நான் உனக்குப் பணிஞ்சி ஒரு வேலகாறனப் போல இஞ்ச வாழணுமோ?”

“டேய் மாணிக்கம், நீ கதைக்கிற ஆரோட எண்டுறத அறிஞ்சி பேசு. தெரியுமா! சின்னப் பொடியனிலிருந்து நீ என்னோட வாழ்ந்தவன். உன்ர அம்மாவும், அப்பாவும் உன்ன என்ர கையில் ஒப்பட்ச்சிப் போட்டுத்தான் செத்தாங்க! அதுக்குப்பிறகு நான் கலியாணம் முடிச்சாலும் நீ என்னோடுதான் இருந்தா. உன்ர கணவன் அண்டைக்கே நினைச்சிருந்தா உன்னத் தெருவில விட்டிருக்கலாம். ஆனா அவர் அப்படிச் செய்யாம எங்களுக்குத் துணையாகவும், உனக்கு ஆதரவாகவும் உனக்குத் தொழில் பழக்கி உன்ன மனிசனாக்கி விட்டவர ஏசிற. ஆண்டகும் ஏற்காது.” இப்படிப் பொன்னம்மா கொஞ்சம் ஆத்திரப்பட்டே மாணிக்கத்திடம் சொன்னாள்.

எப்படியாவது இவர்களைப் பிரிந்து போக வேண்டுமென்று வந்து நிற்கும் மாணிக்கம் இந்தப் புத்திமதி களையா கேட்கப் போகிறான்.

“சும்மா போ அக்காத்த! உன்ர உடுப்புப் பெட்டிக்க வைச்ச நூறுரூபாவையும் எனக்கிட்டக் கேக்காம இவன் கனகன் தானே எடுத்தவன்! வேணுமெண்டா எனக்கிட்டக் கேட்டு எடுத்திருக்கலாம் தானே!”

இதை மாணிக்கம் சொன்னது தான் தாமதம்! கனகன் துள்ளினான்!

“டேய் நாயே! எவன்டா உன்ட காச எடுத்தவன்? உன்ட காசி எந்த நாய்க்குத் தேவை! தூ! டேய் நான் உன்ட காச எடுத்தனெண்டு துரோபதயம்மன் கோவில்ல

.. கற்பூரத்திலயடிச்சிச் சத்தியம் பண்ணுவியாடா!
வாடா!”

“நீதான் என்ற காசெடுத்தெண்டு எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கக்க என்னத்துக்குச் சத்தியமும் கித்தியமும்!” ஒரு நிமிட நேரம் தான். பொன்னம்மா பாய்ந்தாள்!

“மாணிக்கம், கீர்சகெட்ட கதைகளை இஞ்சநிண்டு கதையாத! உனக்கு இஞ்ச இருக்கிறதுக்கு விருப்பமில்லாட்டி மரியாதையாப் பொயித்திரு! அதுக்காக ஊர் நம்பும் படியாக் குடிச்சித்து வந்து நிண்டு கள்ளப் பேர் சாட்டாத! டேய், உண்மையைச் சொல்! உன்ர உடுப்புப் பெட்டிக்க நீ நூறு ரூபாக் காசி வெச்சிருந்தனியா! இவர் எடுத்தது உன்ர கண்ணால கண்டனியா!”

“என்ர காசி நூறு ரூபாவையும் இவன்தான் எடுத்த! எடுத்த!”

‘பளார்’! ஆத்திரத்தோடு மாணிக்கத்தின் கன்னத்தில் அறைந்த கையோடு கனகனின் அன்றைய உழைப்பான நூறுரூபாவையும் முந்தானைச் சேலையில் இருந்து அவிழ்த்து அவன் முகத்தில் வீசியெறிந்து விட்டு நடந்தாள் பொன்னம்மா.!

தான் திட்டம் போட்டு வந்த வேலையை கச்சிதமாக முடித்துக்கொண்டு, உடுப்புப் பெட்டியையும் தூக்கியபடி போன மாணிக்கம் போனவன்தான். அடுத்த நாள் ‘தட்டியுட்டானின்’ மகளைக் ‘கலத்தில்’ சோற்றைப் போட்டு கலியாணம் முடித்ததாகக் கேள்விப்பட்ட போது தான், பொன்னம்மாவிற்கும் கனகனுக்கும் ஏன் இங்கிருந்து போனான் என்ற விபரம் புரிந்தது. நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின் இன்றுதான் அவன் மாணிக்கம் நோட்டு வாசல் பக்கம் வந்து நின்றான். கனகன் நோட்டு வாசலைத் திறந்து விட்டதும் மாணிக்கம் அப்படியே வந்து கனகனின் கால்களில் விழுந்து கொண்டான்.

“மச்சான், நான் செஞ்சதையெல்லாம் மறந்து என்னை மன்னிச்சுடு! மன்னிச்செண்டு உன்ர வாயால சொல்லுங்காட்டிலும் நான் உன்ர கால்களை விட மாட்டேன்!”

இந்தக் களேபரத்தில் என்னவோ எதுவோ என்று பயந்தபடி பொன்னம்மாவும் ஓடி அங்கு வந்தாள். எக்கச்சக்கமான மாணிக்கத்தின் பிடியில் இருந்து விலகுவ தற்காகவே “மன்னிச்சன் கால உடு!” என்றான் கன கன். அவ்வளவுதான்! சடக்கென மாறி பொன்னம்மா வின் கால்களையும் உடம்புப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“அக்காத்த, ‘தட்டியுட்டான்’ தர்மலிங்கத்தின் சொல்லக் கேட்டு என்னத் தெய்வமாகக் காப்பாத்தி வந்த உன்னையும், மச்சானையும் கள்ளப்பேர் சாட்டி இவ்வளவு காலமும் பிரிஞ்சிருந்தன். தூரத்தில இருந்த போதுதான் உங்கட அன்பும், பாசமும் எனக்கு விளங்கிச்சி? என்ன மன்னிச்சன் எண்டு நீயும் உன்ர வாயால சொல்ல வேணும்!” என்று மாணிக்கம் முற்றத் தில் பொன்னம்மாவின் கால்களை விடாமல் கிடந்தான்.

அவனைப் பார்க்க அவளுக்குப் பரிதாபமாக வந்தது. “சரி சரி ஒழும்பு! மன்னிச்சித்தன்!”

அப்பாடி மாணிக்கம் எழுந்து நின்றான், சரியாக நிற்க முடியாமல் கால்கள் தள்ளாடின.

“வா இப்படி வந்து மண்டபத்துக்க இரு!” என்றபடி கனகன் முன்னால் நடந்தான்! “சரி மச்சான் இனிமே நான் மச்சாண்ட சொல்லுக்கு குறுக்க நிற்கமாட்டன்! அண்டைக்கு இவன் ‘தட்டியுட்டான்’ அவன்ட மகளக் கட்டுவிக்கிறதுக்காகச் செய்த சூழ்ச்சிதான் மச்சான் எல்லாம். அவன் செஞ்சதுக்கு அவனே அனுபவிச்சிப் போட்டுப்போயித்தான்! நாமதான் கிடந்து உத்தரிக்கி றம்! உங்களுக்குச் செஞ்சதுக்கு நான் இன்னம் அனுப விக்க வேணும். மச்சான் வள்ளி நல்ல இடத்தில கலியா ணம் முடிச்சி நல்லா இருக்கிறாளாமெண்டு அறிஞ்சன்! அவள்ற குணத்துக்கு அவள் நல்லா இருப்பாள். அதுக்கு எனக்குத்தான் குடுத்து வைக்கல்லயே!”

மாணிக்கம் பேசப்பேச சாராயநெடி பொன்னம்மா வுக்கும், கனகனுக்கும் மூக்கைத் துளைத்தது.

“டேய் மாணிக்கம் ஏன்டா நீ இப்படிக்குடிக்கிறா!
முதல்ல நீ இந்த நரகல் பழக்கத்த உடவேணும்!”

“அக்காத்த சொல்லுற நூத்துக்கு நூறு சரி. சித்திர வருடப் பிறப்புக்கு இன்னும் மூணுநாள்தான் கிடக்கு. நான் குடிக்கிற வெறிக்கிறதெல்லாம், வேணுமெண்டால் நீங்க இருந்து பாருங்கவன். இந்த சித்திர வருசப் பிறப் போட துப்பரவா நித்தாட்டிப் போடுவன்!”

“குடிக்கிறவனுகள் இப்படித்தான் சொல்ற முதல்ல!”

“இல்ல மச்சான். உன்ர அருமமுகத்தப் பாத்துச் சொல்றன்! நான் இனிமேக் குடிக்க மாட்டன்! இது சத்தியம்!”

“என்னமோ திருந்தி நல்லாச் சீவிச்சாச் சரிதான்!”

“அப்ப சரி அக்காத்த நான் வரப்போறன். மச்சான் பொயித்து வாறன். ராவைக்குக் கடலுக்குப் போக வேணும்!”

“டேய் இப்ப ஊரடங்குச் சட்டமிருக்கெலுவாடா! அதோட கடலுக்க ஒருவனையும் போப்புடாதாமெண்டு ‘பொம்பர்’ வேற போட்டு அடிக்கிறானுகள்! வெளிச்ச வீட்டுக்கு மேலநிண்டு ராவுபகலா காவல் காக்குறானுகள். இதுக்குள்ள கடலுக்குப் போறதும் வாறதும்!” என்று மாணிக்கத்தைத் தடுத்தான் கனகன்.

“ஓம் மாணிக்கம் இஞ்ச இவரும் கடலுக்குப் போய் எவ்வளவு காலமாகுது! ஆத்துக்குள்ளதான் பகல்ல போய் என்னதையென்டாலும் ‘புறாண்டி’ த்து வாறவர்!”

“என்ன அக்காத்த உங்கட கத! வாறது வருசமும் பெருநாளுமெலுவா! வருசத்தில அண்டைக்காவது வாய்க்கு ருசியாக ஆக்கிச் சாப்பிடுறல்லையா! இதொண்டுக்கும் நாம பயப்புடப் போடா. மரணம் ஆருக்கெண்டாலும் ஒரு நாளைக்குத்தான்! அதோட கடலுக்க போய்த் தொழில் செய்யிறதுக்கு நான் ‘பாஸ்’ வாங்கி வெச்சிருக்கன்! மெய்தான் நீங்க ‘பாஸ்’ வாங்கல்லையா!

“நமக்கு வேணாம் ஒரு இழவும்! ‘பாஸ்’ வெச்சிருந்தா கடலுக்குப் போவம். புறகு என்னவும் கை பிழபாடாக நடந்துத்தெண்டா..!’”

“மச்சானுக்கு அந்த நாளையப்பயம் இன்னும் போகல்ல! மச்சான் உங்களுக்கேலாட்டிக் கிடவுங்க! நான் ராவைக்குப் போறபோறதுதான்! ‘ராவணன்’ கல்லூர்ப்பக்கம் நல்ல மீன் புளங்குதாம்! நேத்துராவு இவன் கந்தசாமிட ‘போட்’ புடிச்சித்து வந்த மீன் மூண்டாயிரத்துக்கும் மேலவாம்! நான் வரப்போறன்” மாணிக்கம் எழுந்து நடந்தான். “என்னவோ தம்பி மாணிக்கம் கவனமாய்ப் பாத்துப் போ! போற ஆக்களோட போய் அவங்களோடேயே திரும்பிரு!”

மாணிக்கம் போய்விட்டான்.

*

*

*

குசினிக்குள் தேனீர்ப் பாணையை அடுப்பில் ஏற்றி வைத்துவிட்டு இந்த நேற்றைய நிகழ்ச்சிகளை அலசிப் பார்த்த பொன்னம்மாவிற்கு மனம் எதையோவெல்லாம் எண்ணித் தடுமாறியது! கடல்பக்கம் கேட்கும் ‘பொம்பர்’ அடிகளைக் கேட்கக் கேட்க அவள் இதயமே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது.

நேற்று மாணிக்கம் ஒரு வருசத்திற்குப் பிறகு வீட்டிற்கு வந்ததும், காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டதும் கடைசி நிகழ்வுதானோ என்று அவள் எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

மாணிக்கத்தைப் பற்றிய எண்ணங்கள் சுழல தேநீரை வைத்தெடுத்து நிமிர்ந்தாள். அவளெதிரே கனகன் நின்றான். அவசர அவசரமாகத் தேநீரைக் கலந்து கனகனிடம் நீட்டியவாறே “என்னயிது போனதும் வந்ததும் வலையைக் கூட நனைக்கல்ல. ஏன் வீசல்லையா?” என்று கேட்டாள் பொன்னம்மா.

“பட்டாளம் பவனி வருகுதாம். அதோட இண்டைக்கு முழுநாளும் ஊரடங்குச் சட்டமாம். எனக்கு விசயம் தெரியாமப் பொயித்தன். கடல் பக்கமும் பொம்பர் அடிச்சத்தம் பெலமாக் கேக்குது!”

“அதுதானே இவன் மாணிக்கமும் கடலுக்குப் போப்புறெண்டு சொல்லித்து நேத்துப் போனான். என்ன நடந்ததோ எது நடந்ததோ தெரியா!”

“ராவு போட்டுகள் ஒண்டும் போகல்லையாம். இவன் வெறியோட போனவன், போனானோ தெரியாம்..!”

இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே அங்கு மாணிக்கம் வந்தான்.

“அப்பாடி இப்பதான் எங்களுக்கு உயிர்வந்தது! நாங்களும் நல்லாப் பயந்து பொயித்தம்!” என்றாள் பொன்னம்மா.

“நான் போகல்ல அக்காத்த! போகோணும் எண்டு தான் போனன். புறகும் நீங்கு சொன்னது நினைவுக்கு வந்ததால போகாம உட்டுத்தன். சித்திரவருசம் கழியட்டும் ஆறுதலாப் போவம்!

“ஓம் தம்பி, நமக்கெல்லாம் நம்பிக்கை ஊட்டுறதுக்குத் தானே இந்தவருசம் பெருநாளெல்லாம் வாற. ஏதோ கடவுள்ற புண்ணியமா நாடு இந்தச் சித்திரையோட வாவது சரியா வரட்டும். அதுக்குப் புறகு நம்மட விருப்பம் போல தொழிலுக்குப் போகலாம்!” இப்படிப் பொன்னம்மா சொன்னதும் மாணிக்கமும், கனகனும் தலையை ஆட்டினார்கள். பொன்னம்மா “இரு மாணிக்கம், தேத்தண்ணி கொண்டு வாறன்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே மீண்டும் குசினிக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.
(யாவும் கற்பனை)

(1988 ல் வீரகேசரியில் வெளிவந்தது)

நீறுபூத்த நெரும்பு

அந்தப் பூரணை நிலவில் மூழ்கிக் கிடந்த கல்லடிப் பாலமும், அதன் சுற்றுப்புற இயற்கை அழகும் நிலவின் தாலாட்டில் கண்விழித்துக் கொண்டிருந்தன.

பாலத்தின் இருபக்கக் கரைகளிலும் இறால் பிடிப்பவர்கள் வைத்திருந்த 'பெற்றோல்மாக்கல்', கடல்லாம்பு வெளிச்சங்களெல்லாம் நிலவொளியில் மின்மினிப் பூச்சிகளாகக் கண்சிமிட்டின.

மட்டக்களப்பு வாவியை வளைத்து நின்றபடி இறால் பிடிக்கும் மீனவர்களின் வலைகள் 'சளார்! சளார்!' வாவியில் விழும் சத்தம் துல்லியமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நிலவொளியைக் கண்டதும் எங்கிருந்துதான் இந்த இறால்களுக்கு உற்சாகம் பிறக்கிறதோ தெரியவில்லை. வாவி முழுவதும் துள்ளித்துள்ளி விழுந்து இரையத் தொடங்கின.

“இஞ்ச மாரிமுத்து, கொஞ்சம் தள்ளிப் போய் நின்று வீசிபாப்பம்!”

“நீயேன் என்ற பக்கம் வந்து நின்று வீசிறாய்? அங்கால போய் நிண்டு வீசன்!”

“உனக்கு இந்த இடம் சொந்தமில்ல!”

“ஏன் உங்களுக்கு இந்த இடத்த எழுதிக் குடுத்தவங்களோ?”

“ஓண்டா! பரம்பரை பரம்பரையா நாங்கதான் இந்த இடத்தில நிண்டு வீசிறம்! நீ வந்தான் வரத்தான்! முந்தனாத்து வந்தனீ! உனக்கு இஞ்ச வீசிறதுக்கு உருத் தில்ல!”

“ஆத்திலபோற றால ஆரெண்டாலும் வீசலாம்!
உனக்குமட்டும் சொந்தமில்ல!

“பொத்துடா வாய!”

“பொத்தாட்டி என்ன செய்து போடுவியள்?”

“என்ன செய்யிறெண்டுறத நீ இப்ப பார்!”

இப்படி மாரிமுத்தனும், தம்பிராசாவும் தொண்டை
கிழியக் கத்தியபடி சண்டை பிடித்த சத்தம் அந்த இரவு
வேளையில் எங்கும் தெளிவாகக் கேட்டது. என்றாலும்
இறால்பிடிக்கும் அவதியில் சண்டையைக் கேட்டுக்
கொண்டே அக்கம்பக்கத்தில் நின்றவர்களெல்லோரும்
காரியத்தில் கண்ணாயிருந்தார்கள்.

மாரிமுத்தன் தம்பிராசாவை வீசவிடாமல் தடுத்துக்
கொண்டேயிருந்தான்!

“மாரிமுத்து நீ செய்யிறது கொஞ்சம்கூட நல்லா
யில்ல! நீயும் பிள்ளை குட்டிக்காரன்! நானும் பிள்ளை
குட்டிக்காரன்! உனக்கேன் இவ்வளவு எரிச்சல்?
நானென்ன உன் றாலையா வீசிறன்?”

“ஓம்! உன் றாலத்தான் நீ வீசிறா! நான் கடைசியும்
முதலுமாச்சொல்லுறன் நீ தள்ளிப்போய் வீசு! இல்
லாட்டி செய்வன் வேல!”

“என்னடா செய்வா?”

அவ்வளவுதான் தெரியும். மாரிமுத்தன் ஆற்றங்கரையில்தான்
கிடந்த கொத்துக் கம்பொன்றை எடுத்து தம்பிராசாவின்
பெற்றோல்மெக்ளை அடித்துடைத்தான். அதைத்தடுக்க முன்னேறிய
தம்பிராசாவின் தலையிலும் பலமான அடிபட்டு இரத்தம்
பாய்ந்தது. தம்பிராசா தாங்க முடியாமல் ஆற்றங்கரையில்
மயங்கி விழுந்தான்.

“தம்பிராசாவ மாரிமுத்தன் கொன்றுபோட்டான்!”
என்று யாரோ கத்திய சத்தம் கேட்டதும் ‘டப் டப்’
பென்று எல்லா வெளிச்சங்களும் அணைந்தன.

“பொலிஸ்காரர் வந்தால் றாலையும் அள்ளியெடுத்து
போதாமல் அடியும் தருவார்கள்!” என்று பயம்பிடிக்க
றால் வீசியவர்களெல்லாம் அவரவர் பாட்டிற்கு ஓடி

ஒளிந்து கொண்டார்கள். தம்பிராசா, கவனிக்க ஆட்களின்றி ஆற்றங் கரையிலேயே கிடந்தான்.

*

*

*

தம்பிராசாவும் ஒரு மீனவன்தான். ஆயினும் அவன் அந்தக் கிராமத்திற்குப் புதியவன். வேறு கிராமத்திலிருந்து வந்து, அங்கே கண்ணகையை மணம் முடித்ததால் அவனும் அந்தக் கிராமத்தவனானான். வழக்கமாக தம்பிராசா கண்ணகை கட்டிக் கொடுக்கும் சோற்று முடிச்சோடு அவனுடைய பிறந்த கிராமத்திற்கு வலை, பறி சகிதம் நேரகாலத்திற்குப் போய் விடுவான். இரவு முழுவதும் கண்விழித்துத் தொழில் செய்த பின் காலை யில்தான் வீட்டிற்குத் திரும்புவான். திருமணம் முடித்து மூன்று வருடங்களாக அவன் இப்படித்தான் தொழில் பார்த்தான். ஆனால் ஒருநாள் கண்ணகை தான் அவனைப் பார்த்துச் சொன்னாள். “நீங்க என்னத்துக்கு கனதூரம்போய் மினக்கடுறயள்? இனிமேல் அங்க போறத உட்டுப்போட்டு இஞ்சதான் வீசிப்பாருங்க! நமக்கும் ஆண்டவன் தருவான்!” இதைக்கேட்டுத்தான் அவனும் அவளிடம் சொன்னான். “கண்ணக, இதுப் பத்தி நானும் கனநாளா யோகிச்சனான் தான். உங்கட ஊரவனுகள் என்ன சொல்லுறானுகளோ தெரியா தெண்டு போட்டுத்தான் உட்டநான்! எடுத்ததற்கெல்லாம் புறத்தியான், புறத்தியானெண்டு குத்தல் கத கதைக்கிறவனுகள். நானும் வீசப்போனா என்ன செய்யிறானுகளோதெரியா!”

“அவனுகள் என்னத்தச் செய்யிற! கோவிலுக்கு வரி குடுக்கிறம்! கூத்து கூட்டம் நாடகம் எண்டு சொல்லி வந்தா அதுக்கும் குடுக்கிறம்! கலியாணம் சாமத்தியம் சாவீடு எது வந்தாலும் நாமளும் சரிசமனா நிண்டு உதவி செய்யிறம்! இதுக்கெல்லாம் அவனுக்கு புறத்தியாளில்ல! நால் வீசிறுக்கு மட்டும்தான் புறத்தியான்! நீங்க யோசிக்கிறத உட்டெறிஞ்சி போட்டுப் போய் வீசிப்பாருங்க! சரியா யோசிச்சா இந்த உலகத்தில எல்லாரும் புறத்திதான்!”

இப்படி கண்ணகை சொன்னது தம்பிராசாவிற்கு சரியென்றே பட்டது. காலடியில இருக்கிற நல்ல உழைப்பை விட்டுப்போட்டு அவனுடைய தூரத்துக் கிராமத்துக்குப்போய் வெறுங்கையோடு எத்தனை தடவைகள் திரும்பி வந்திருக்கிறான். காலம் முழுவதும் அங்கேபோய் தொழில் செய்யமுடியுமா?

“அடிச்சாலும், உதைச்சாலும், ஏசினாலும் இனிமேல் இங்கே தான் தொழில் பார்க்கவேண்டும்! கலியாணம் முடித்த இடம்தானே சொந்த ஊர்! பயந்து கிடந்தால் நாளைக்கு என்ர பிள்ளைகளுக்கும் அங்கையு மில்லாம இங்கையுமில்லாமப் பொயித்திரும்!”

இப்படியெல்லாம் தம்பிராசா தனக்குள்ளேயே எண்ணியவன் தீர்க்கமான முடிவோடு வலை, பறி, பெற்றோல்மெக்ஸ் சகிதம் முதல்தடவையாக அந்த ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றான். அங்கே இறால் வீசுபவர் களெல்லோரும் தங்களுக்குள் தாங்களே ஒவ்வொரு இடத்தைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டு முழங்காலளவு நீரில் ஒவ்வொரு தடியை நட்டு, அதில் பெற்றோல்மெக் லைத் தொங்க வைத்திருந்தார்கள். ஒவ்வொருவருக்கு மிடையில் கிட்டத்தட்ட இரண்டுபாக இடைவெளிதான் இருந்தன. ஒருவர் வீசும் வலையோடு மற்றவர் வீசும் வலை பட்டாலே பெரிய யுத்தம் மூண்டுவிடும். இப்படி நிலமையிருக்க தம்பிராசா ஆற்றங்கரையில் இறங்கி ஒரு நோட்டம் விட்டான். அவன் நின்று வீசுவதற்கு ஒரு சிறிய இடம் தானும் ஈவாகத் தெரியவில்லை.

மாரிமுத்தன் நின்ற இடத்தில்தான் ஓரளவு சிறிய இடைவெளி தெரிந்தது. உடனே முன்பின்யோசியாமல் தம்பிராசா அந்த இடத்தில் தனது பெற்றோல்மெக்லை தூக்கிவிட்டுக் கொண்டு வீசத் தொடங்கிய போதுதான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

*

*

*

“மாரிமுத்தன் தம்பிராசாவை அடித்துக் கொண்டு போட்டான்!” என்றசெய்தியைக் கேட்டதும் கண்ணகை மதுரையை எரித்த கண்ணகியைப் போலவே ஓட்டத்தில்

வந்தாள். அவள் வரவும் தம்பிராசா மயக்கம் நீங்கி ஆற்றங் கரையோரம் மெல்ல எழுந்து நிற்கவும் சரியாகவிருந்திது.

தன் கணவனின் கோலத்தைப் பார்த்த கண்ணகைக்கு ஒருபக்கம் அழுகையும், மறுபக்கம் ஆத்திரமும் பொத்துக் கொண்டு வந்தன.

“என்ர புருஷனுக்கு கைவச்சவனுகள நான் லேசில உடமாட்டன்! அவன் மட்டும் தான் உங்களுக்குப் புறத்தியான் என்ன? இந்த ஊரில இருக்கிற நீங்களெல்லாம் இங்கதான் புறந்து வளந்தனீங்களோ! ஆசுபத்திரியிலயும் அங்கயும், இங்கயும் புறந்தவனுகளெல்லாம் இப்ப பெரிய சண்டியனாப் பொயித்தானுகள்! செய்து காட்டுறன் வேல!” கண்ணகை ஆத்திரத்தில் எதையெதையோ வெல்லாம் ஏசித்திட்டியபடியே தம்பிராசாவின் கைகளைப் பிடித்து மெல்ல அணைத்தாள்.

“நீயுடு கண்ணகை நான் நடப்பன்! தலையாலதான் இரத்தம் சொட்டுது! அதுக்கு ஊட்ட போய் என்னெண்டாலும் செய்யலாம், நட நட!”

தம்பிராசா மெல்ல மெல்ல காலடி எடுத்துவைத்தான், “நல்லா வடியட்டும் இரத்தம். இப்படியே கொண்டு போய் பொலிசில காட்டினாத்தான் பொலிஸ் இவனுகள ஒரு அஞ்சாறு நாளைக்கு ‘லொக்கப்பில’ போடுவானுகள்!” என்று இரைந்தபடியே தம்பிராசாவைக் கூட்டிக் கொண்டு பொலிஸ் நிலையத்திற்கு விரைந்தாள்.

*

*

*

நடந்ததைவிட மேலும் கொஞ்சம் கூட்டி வைத்து கண்ணகை பொலிஸில் முறைப்பாடு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, தம்பிராசா இரத்தம் அதிகம் வெளியேறியதால் மறுபடியும் மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டான். அந்தளவோடு ஒரு ஜீப் ஆஸ்பத்திரிக்கும், அடுத்தது மாரிமுத்தனைத் தேடிக் கொண்டும் பறந்தன.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் அடுத்தடுத்து விடுமுறை தினங்களாக இருந்ததால் மாரிமுத்தன் ஒருவாரம் ‘ரிமாண்டில்’ இருக்க நேரிட்டது. தம்பிராசாவின் காய

மும் கொஞ்சம் கடுமையாக விருந்தது. அதனால் ஆஸ்பத்திரி 'வாட்டில்' மூன்று நாட்கள் கிடந்தான். வழக்கு நன்றாக இறுகிப்பிடிக்க இது காரணமாயிற்று.

“வாய்வெருட்டோடு சமாளித்து விடலாம்” என்று எண்ணிய மாரிமுத்தனுக்கு இப்படி கேஸ்’ இறுகியதும் முளை பலமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

அன்றன்றாடு செய்யும் தொழிலும் போய், வழக்கு கோடு அது இதென்று தேவையில்லாமல் செலவு செய்ய வேண்டியும் வந்துவிட்டதே! என்று மாரிமுத்தன் எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்தான்.

மாரிமுத்தனும், தம்பிராசாவும் பழைய கோபதாபங்களை மறந்து ஒன்றுபட விரும்பினாலும்கூட இருவர் பக்கத்திலும் கச்சை கட்டிக்கொண்டு நின்ற உற்றார் உறவினர்கள் விடமாட்டார்கள் போலிருந்தது.

ஆளுக்கொரு கத்திபொல் வாள்களுடன் இரவானதும் ஆற்றங்கரைப்பக்கம் நடமாடத் தொடங்கி விட்டார்கள். நாள்குறைந்தாலும் இவர்களைப் பற்றிய முறைப்பாடுகள் பொலிஸுக்கு தினமும் குறையாமல் வந்து குவிந்தபடியே இருந்தன. ஆயிற்று, வேறுவழியின்றி பொலிஸார் இரவில் காவல் செய்யும் நிலை உருவாயிற்று. அதனால் இறால் வீச்சுத் தொழிலும் தடைப்பட்டது. தாங்களும் தங்கள்பாடும் என்று எந்தச் சோலிசுரண்டல்களும் இல்லாமல் வாழ்ந்தவர்கள் கூட இறால் வீச்சுத் தொழில் பாதிக்கப்பட்டதால் மாரிமுத்தன் பகுதியாரை எதிர்த்து தம்பிராசாவின் பக்கம் சாயத் தொடங்கினார்கள்.

“இவங்கதான் புதினமானதொரு வந்தான் வரத்தானைக் கண்டுத்தாங்க! இவர் மாரிமுத்தனெண்டாப்ப எங்கிருந்து வந்தவராம்! இவர அப்பனைத்தெரியாதா? இதுக்குள்ள வந்தான் வரத்தானெண்டு பிரிவு காட்டுறாங்க! இதாலதானேடா வீண்சச்சரவெல்லாம் வந்திருக்கு!” இப்படி கதை தம்பிராசாவின் பக்கம் சாதகமாகப் பேசப்பட்டது.

பொலிஸ் காவல் போட்டு இரண்டு வாரங்கள் ஒடிவிட்டன! மேலும் நீடித்தால் அந்தக் கிராமத்து மீனவர்க

ளெல்லாம் தொழில் இல்லாமல் அப்படியப்படியே இறந்து விடுவார்கள் போலிருந்தது. அதனால் நன்மையை உத்தேசித்து ஊரில் உள்ள பெருந்தலைகள் ஐந்தாறு ஒன்று கூடின. ஊரின் மத்தியில் உள்ள காளி கோவிலடியில் கூட்டம் கூடியது. அதன்படி தீர்மானமொன்று நிறைவேறியது.

“இனிமேல் நமது கிராமத்தில் வந்தான் வரத்தான், புறத்தியான் என்று எவரையும் சொல்லக்கூடாது. ஆற்றில்போகும் மீனை, இறாலை யார் வேண்டுமானாலும் பிடிக்கலாம். அதுக்கு ஒருவனோ அல்லது ஒரு கிராமமோ சொந்தம் பாராட்டுறது முறையில்லை. ஊருக்குள்ள வளவு வாசல்களைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு சொந்தம் பாராட்டுவதைப் போல ஆற்றிலும் கடலிலும் எல்லை போட்டு உரிமை கொண்டாடுவது முட்டாள்தனம். இனிமேல் நமது கிராமத்தவர்கள் எல்லோரும் ஒரே குடும்பமாகச் சேர்ந்து செயல்பட வேண்டும். இந்தச் சின்னக் கிராமத்துக்குள்ளேயே ஒற்றுமை சமாதானம் ஏற்படவில்லையென்றால் முழு உலகத்திலும் அதை எப்படி எதிர்பார்ப்பது?

நம் சமூகம் இந்தளவில பின்தங்கிப் போனதிற்குக் காரணம் நம்மிடையே ஒற்றுமை இல்லாததுதான்.”

இவ்வாறு கிராமத்துப் பெரியவர்கள் கூடி முடிவெடுத்த பிறகு மக்கள் மத்தியில் ஓரளவு ஞானம் பிறந்தது.

“தம்பிராசா, மாரிமுத்தன் பேரிலிருக்கும் வழக்கை சமாதானமாகப் போவதின் மூலம் தீர்த்துவைக்கலாம்!” என்று பரவலாக எல்லோரும் பேசினார்கள்.

தம்பிராசா இதற்கு தான் சம்மதம் என்பதைப் போல் வெறுமனே தலையை மட்டும் ஆட்டினான். ஆனால் அவனுடைய நெஞ்சத்தில் அன்று நடந்து முடிந்த சம்பவம் அப்படியே நீறுபூத்த நெருப்பாகவே கிடந்தது. திடீரென சினிமாப்படப் பாணியில் மனதை மாற்றிவிட அவனால் முடியவில்லை. ஆயினும் அந்த நெருப்பு அவன் மனைவி கண்ணகையின் அன்பு நீரால்தான் அவியவேண்டும்.

(யாவும் கற்பனை)

(1981 ம் ஆண்டு ‘சிந்தாமணி’யில் வெளிவந்தது)

வற்றாத அலைகடல்

கோவில் மணிச்சத்தம் குடிசையினுள் சுருண்டு
கிடந்த பாக்கியத்தின் செவிப்பறையில்
மோதி அவளை உசுப்பி எழுப்பியது.

கண்களைக் கசக்கியபடி அவள் முற்றத்தில் வந்து
நின்றாள்.

கிழக்கு வானில் காலைக் கதிரவனை வரவேற்பதைப்
போல எங்கும் சிவப்புநிறக் கோலங்கள் போடப்பட்டி
ருந்தன.

புள்ளினங்களின் பூபாள ராகமும் பாக்கியத்தின்
நெஞ்சைத் தொட்டதாகத் தெரியவில்லை. இவற்றை
யெல்லாம் கேட்டுப் பார்த்து ரசிக்கும் பக்குவம் அவளுக்கு
இல்லை.

அவளுடைய எண்ணமும் சிந்தனைகளும் கடலுக்கு
மீன் பிடிக்கப்போன அவள் கணவன் வைரமுத்துவைப்
பற்றியே சுழன்று கொண்டிருந்தன.

கணவனைப் பற்றிய சிந்தனையோடு பாக்கியம்
சட்டென குடிசைக்குள் புகுந்து அடுப்பை மூட்டினாள்.
தேனீர்ப் பானையை ஏற்றி வைத்து விட்டுக் குடிசையின்
மூலையோரம் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்த மாணிக்கத்தை
யும், மலரையும் தட்டி எழுப்பினாள்.

“இஞ்ச பிள்ளைகள் விடிஞ்சி பொயித்து! கெதியா
ஓழும்புங்க! இண்ணைக்குப் பள்ளிக்குப் போறெல்
லெண்டா இவ்வளவு நேரமும் படுத்துக் கிடக்கிறீங்க!”

மாணிக்கமும், மலரும் வேண்டா வெறுப்பாக கால்
கைகளை நீட்டி நிமிர்த்தி எழுந்து படுக்கையிலே குந்திக்
கொண்டார்கள்.

பாக்கியம் மீண்டும் வெளியே வந்து முகத்துவாரப் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

கடலுக்குப்போன தோணிகளெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஆற்றுக்குள் வந்து கொண்டிருந்தன.

“ஆண்டவனே இண்ணைக்கு என்னபாடோ! சித்திரை வருசப் பிறப்பிற்கு இன்னும் ஆறுநாள் தான் கிடக்கு! எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் சீத்தையிலையாவது வாங்கியாச்சு! அவருக்கு ஒரு வேட்டி சால்வையாவது வாங்க வேண்டாமா.

இந்த முறை எண்ணெய்ப் பலகாரமும் வாரப்பமும் செய்ய வேணுமெண்டு அவர் ஆசப்பட்டுச் சொன்னவர்.

எல்லாத்துக்கும் மாமாங்கப் பிள்ளையார்தான்! அந்தக் கிழவன்ட அருளாலதான் தட்டுப்பாடு முட்டுப் பாடில்லாம ஒரு மாதிரியா எங்கட சீவியம் ஓடுது!

அவருக்கும் நல்லா வயது பொயித்து! எத்தின நாளைக் குத்தான் இந்தக் கடல்தொழில அவரால செய்ய ஏலும்!

மூத்தவன் மாணிக்கம் படிச்சுக்கிடிச்சு ஒரு தொழில்ல சேர்ந்துத்தானெண்டாபிறகு அவன் எல்லாத்தையும் கவனிப்பான்!”

பாக்கியம் பல விதமாகக் குழந்தைப் பிள்ளைகளைப் போல சிந்தித்தபடியே மீண்டும் குசினிக்குள் வந்து தேனீரை ஊற்றி இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்து விட்டு, சட்டி பாளை கோப்பைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து குடத்தடியில் வைத்துக் கழுவத் தொடங்கினாள்.

என்றுமில்லாதவாறு காகமொன்று குடத்தடியில் நின்ற வாழைமரத்திலிருந்து கரையத் தொடங்கியது.

“பிள்ள மலர், இந்தக் காக்காக்கு கல் எறிபாப்பம்! தலையைச் சுத்திச் சுத்திக் சுத்தித் தொலைக்குது! ராத்திரி நான் கண்ட கனவும் அவ்வளவு சரியில்ல.”

இப்படிச் சொன்ன பாக்கியம் வேலிக்குள்ளால் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தாள்.

கடலுக்குப் போன மீனவர்களில் சிலர் தெருவால் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

“இஞ்ச தம்பி கந்தசாமி, கடலாலதானே வாறியள்! இவரர் தோணியும் வந்துத்தா?”

“இல்ல பாக்கியக்கா! இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் வந்திரும்!” அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டே போய்விட்டார்கள்.

“இவ்வளவு நேரத்துக்கும் இந்த மனிசன் என்னடா செய்யிது! இண்டைக்கெண்டு தட்டத்தனியப் போயிருக்கிறார்.

கூடப்போற குழந்தைவேலு குடிசையெண்டு குடிச்சுப் போட்டு ஒழும்பேலாமக் கிடக்கும் போதே நான் இவரிடச் சொன்னன். நீங்களும் இண்டைக்குப் போகாதிங்கெண்டு! அவர் கேட்டாத்தானே!

ஆத்துக்குள்ளெண்டாலும் காரியமில்ல, கடல்ராச்சியம் தனியாள் வலிச்சிப்போய் வாறெண்டா லேசிப்பட்ட காரியமா!”

பாக்கியம் அவசர அவசரமாக எல்லாவற்றையும் கழுவி வைத்துவிட்டு, மீண்டும் முகத்துவாரப் பக்கம் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தாள். எல்லாத் தோணிகளும் வந்து சேர்ந்து விட்டன.

கடல்பரப்பில் ஒரு தோணிக்கறுப்பையும் காணவில்லை. அவளுக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை. பொழுதும் கழிந்து கொண்டிருந்தது.

சட்டென உள்ளே திரும்பி,

இஞ்ச தம்பி மாணிக்கம், ஓடி போய் அப்புட தோணிவருகுதாண்டு ஒருக்கா கடற்கரைப் பக்கம் போய்ப் பாத்தித்து வா மனே!” என்றாள் பாக்கியம்.

“எனக்கேலா! நான் பள்ளிக்குப் போக நேரமாப் பொயித்து! போனவர் வருவார்தானே!” மகன் பட்டென்று சொன்னான்.

தாயும், மகனும் இப்படித்தர்க்கம் செய்து கொண்டு நின்றபோது அவர்களின் எதிர்வீட்டுக்காரப் பொன்னுத்துரை வேகமாக ஓடிவந்தான்.

பாக்கியத்திற்கு “திக்” என்றது.

பொன்னுத்துரை தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான்.

“பாக்கியம், வைரமுத்தண்ணனக் காணல்ல! அவர்ர தோணி மட்டும் தான் கடல்ல அடஞ்சிது. அதுவுக் ‘கொல்லா’ ‘விசாளெ’ல்லாம் முறிஞ்சிபோய்க் கிடக்கு! என்ன நடந்ததெண்டு தெரியல்ல! ராவு காத்துக் கொஞ்சம் பலமாத்தான் வீசிச்சி! நாங்களும் தாண்டொழும் பித்தான் வாறம்!”

இதற்கு மேல் பாக்கியத்தால் கேட்டுக் கொண்டு நிற்க முடியவில்லை!

“மாமாங்கப் பிள்ளையாரே! மாமாங்கப் பிள்ளையாரே!” என்று தலையிலடித்துக் கத்தத் தொடங்கி விட்டாள்!

பள்ளிக்குப் போகப் புறப்பட்ட மாணிக்கமும், மலரும் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டார்கள்.

மட்டிக்களி கிராமமெல்லாம் இந்தச் செய்தி மளமள வென்று பரவியது.

ஆயிரம்தான் குத்துவெட்டுப் பகையிருந்தாலும் தங்கள் சகதொழிலாளி ஒருவனுக்கு ஆபத்தென்றால் எல்லாப் பகைமைகளையும் மறந்து ஒன்று பட்டுச் செயல்படும் நல்ல குணம் மட்டிக்களிக் கிராமத்து மீனவர்களுக்கு இருந்தது.

காணாமல் போன வைரமுத்துவைத் தேடிக்கொண்டு கிராமமே திரண்டு சென்றது.

பாக்கியமும், பிள்ளைகளும் துடிப்பதைப் பார்க்கப் பார்க்க எல்லோருக்குமே அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“கடலில் தாண்டவன் யென்ன மீளவா போகிறான்! எப்படியும் உடம்பை இன்னும் ரெண்டு நாளைக்குப் பிறகுதான் காணமுடியும்!”

“உடம்பு அடஞ்சி கரைக்கு வருகுதோ என்னவோ! பெரிய பெரிய சுறாமீன்கள் கண்டா அப்படியே ஒரே விழுங்கா விழுங்கிப் போடுமே!”

“மிதிச்சாப் புல் சாகாம நடக்கிறவன் வைரமுத்து! ஒரு பாவமும் அறியாதவனுக்கு ஏன் தான் இந்த மரணமோ?”

“சித்திரை வருசம் வந்தா எப்படியும் அஞ்சாறுபேர இந்தக்கடல் பலியெடுக்காமப் போறல்ல!”

“பாவம் வைரமுத்துத்தான் செத்துப்போனான்! பாக்கியமும் பிள்ளைகளும் இனிமே எப்படித்தான் சிவிக் கப் போகுதுகளோ!”

“உடம்பு எப்படியும் புன்னக்குடாப் பக்கம் தான் மிதக்கும். வாடநீர் என்றால் சிலவேளை நொச்சிமுனைப் பக்கம் அடையலாம்!”

ஊரவர்களின் பேச்சுக்களோடு அன்றையப் பொழுது ஓடிமறைந்தது.

வைரமுத்துவைத் தேடிப் போன படகுகளெல்லாம் அவனைக் காணாமலேயே கரைக்குவந்து முட்டின.

பாக்கியத்திற்குப் பைத்தியம் பிடித்த நிலை.

“ஏன் தான் இந்த ஆண்டவன் கடலையும் ஆற்றையும் எங்களையும் படைத்தானோ தெரியா! நன்றிகெட்ட தெய்வங்கள்!

ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் கோவிலுக்குப் போய்க் கற்பூரம் கொளுத்தி நான் மன்றாடிய மன்றாட் டங்களையெல்லாம் நிராகரிச்சுப் போட்டு என் தெய்வத்தை எனக்குத் தெரியாமலேயே கொண்டு போட்டு துகளே!

நான் செத்தாலும் பரவால்ல! அவர் உயிரோட கிடந்தாத்தான் என்ற பிள்ளைகளுக்குக் கஞ்சித் தண்ணியாவது ஊத்தி வளர்த்து விடுவாரென்று . . . ! மாமாங்கப் பிள்ளையாரே . . . ! நீ இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டானா இருக்கிறா!”

பாக்கியமும், பிள்ளைகளும் கேவிக்வேவி அழுதழுது வாடிக் கிடந்தார்கள்!

அக்கம் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களெல்லாம் வந்து எவ்வளவோ ஆறுதல்மொழி சொன்னார்கள்.

ஊஹும் அவர்களை ஆறுதல்படுத்தவே முடியவில்லை.

அழுதழுதே அன்றையப் பொழுதையும் விடிய வைத்தார்கள்.

விடிந்து எட்டு மணிக்கும் மேலாகி விட்டது. பாக்கியம் எழுந்திருக்கவேயில்லை.

அவள் தாய்க்காரக் கிழவி தங்கம்மா மெதுவாகத் தள்ளாடியபடி பாக்கியத்தின் பக்கம் வந்தாள்.

“இதென்னடியம்மா நீ இப்படிப் படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறா! ஒரு தண்ணிவென்னியும் குடிக்காட்டி உன்ர உடம்பு என்னத்துக்காகும்! ஒழும்பு இந்தக் கோப்பியையாவது குடியன்!”

“எனக்கு ஒண்டும் வேணாம்! நான் இப்படியே கிடந்து சாகப்போறன்!”

“நல்ல கத இது! உன்ர புருசனப் போல நீயும் செத்துப் போனா உன்ர புள்ளகுஞ்சிகள்ற கெதி என்னடி!”

இப்படிப் பாக்கியத்தின் தாய் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே மட்டக்களப்பிலிருந்து முகத்துவாரத்திற்கு வரும் பஸ்ஸிலிருந்து வைரமுத்து இறங்கி வந்தான்!

“வைரமுத்தண்ணன் வாறார்!” என்று அங்குநின்ற ஒரு பையன் குரல் கொடுத்தது தான் தாமதம். பாக்கியம் எப்படி எழுந்தாளோ தெரியாது.

ஓடிப்போய் வைரமுத்துவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு குழந்தைப்பிள்ளையைப் போல அழத் தொடங்கிவிட்டாள்!

நடந்தது இதுதான்.

பலமான காற்றடித்து வைரமுத்து சென்ற கடல் தோணியைக் கவிழ்த்து அவனையும் அப்பால் தூக்கி எறிந்து விட்டது.

நன்றாக நீந்தத்தெரிந்த வைரமுத்து நீரில் இழுபட்டு, இழுபட்டு நீந்தி நீந்திச்சென்ற போது கல்முனையிலிருந்து மீன் பிடிக்க இயந்திரப் படகில் வந்த முஸ்லிம் மீனவர்கள் தற்செயலாகக் கண்டு அவனைக் காப்பாற்றினார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் ஊருக்கே அவனை அழைத்துச் சென்று சாப்பாடும், போக்குவரச் செலவையும் கொடுத்து அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இதையெல்லாம் வைரமுத்து சொல்லிக் கொண்டு நின்றான்.

பாக்கியத்திற்கு எதுவுமே காதில் விழவில்லை. மாண்டு போன கணவன் மீண்ட மகிழ்ச்சியில் அவள் தன்னை மறந்து நின்றாள்.

மாமாங்கப் பிள்ளையார் அவர்களைக் கைவிட வில்லை. வருடப்பிறப்பிற்கு இன்னும் ஒரேயொரு நாள் தான் இருந்தது.

ஆனால் பாக்கியத்திற்கும் பிள்ளைகளுக்கும் சித்திரை வருடம் அன்றே பிறந்துவிட்ட ஆனந்தம் முகத்தில் அப்படியே தெரிந்தது.

(1985 ம் ஆண்டு 'சிந்தாமணி'யில் பிரசுரமானது)

தெய்வ நீதி

வழக்கம் போல அன்றும் தொழிலுக்குப் போன பொன்னுக்கிழவன் ஈரவலைய முடிந்து தோளில் போட்டபடி கையில் மீன் பறியுடன் தன் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

நேரம் இரவு ஒரு மணிக்கும் மேல் இருக்கும்.

அவன் மனைவி சின்னப்பிள்ளை குப்பிலாம்பைக் கொளுத்தி வைத்துக் கொண்டு அதன் பக்கத்தில் வெற்றிலை இடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னடியம்மா நீ இன்னம் நித்திர கொள்ளல் லையா லாம்பெண்ண விக்கிற விலைக்கு நீ குப்பியக் கொளுத்தி வெச்சித்து.. இதென்ன உனர் வேலையும் வட்டியும்.”

ஈரம் சொட்டச் சொட்ட குடிசையின் வாசல் முன்பாக வந்து நின்று பொன்னுக்கிழவன் இப்படிக் கேட்டதும் எதையோ சிந்தித்தபடியிருந்த சின்னப்பிள்ளை துணுக்குற்றுத் திரும்பினாள்.

“இதென்ன நீங்க இந்நேரம் வந்த! நானும் பயந்து..” என்றபடி எழுந்து அவன் கையிலிருந்த மீன் பறியை வாங்கிக்கொண்டாள். “ஓ! இண்டைக்கு.. எனக்கு என்னவோ தெரியா வரோணும் போல மனம் சொல்லிச்சி. அதுதான் வந்தனான். அதுசரி இப்ப நேரம் ஒரு மணிக்கும் மேலபோயிருக்கு மெலுவா! நீயேன் முழிச்சித்து இருக்கிறா?” என்று கேட்டபடியே தோளில் கிடந்த ஈரவலையை அவிழ்த்து முற்றத்தில் நடப்பட்டிருந்த வலைகாயவைக்கும் கம்பத்தில் கட்டித் தொங்க விடும் போதே சின்னப்பிள்ளை சொன்னாள். “இவர்

நம்மட சிவலிங்கத்தாருக்கு இண்ணைக்கு மூச்சு உரமாக இழுக்குதாம். வெளிநாட்டிலயிருந்து அவர் மூத்த பொடியன் முருகேசம் வந்திருக்கானாம். பாவம் அவள் பொன்னாச்சியும், பொம்புளப்புள்ளைகளும் சிவலிங்கத்தார் தலைமாட்டிலயிருந்து குழறிக்கொண்டு இருக்குதுகள். நானும் போய் எட்டிப் பார்த்தித்து இப்பதான் வந்தனான்.”

“மெய்தானா சின்னப்பிள்ள அந்தாள்ற சீவன் போறெண்டால் மிச்சம் கஷ்டம். இந்த நாளையில போகாது! அவன் செய்த துரோகத்துக்கும், வஞ்சனைக்கும் இப்படி எத்தனை நாளைக்குக் கிடந்து அழுந்தப் போறானெண்டு நீ இருந்து பாரன்! அரசன் அண்டறுப் பான்! தெய்வம் நிண்டறுக்கு மெண்டு சொல்லுற சும் மாவா! நீ விட்டெறிஞ்சி போட்டுப் போய் எனக்கும் ஒரு வாய்க்கு வெத்திலய இடிச்சித்தா! உப்புத்தண்ணிபட்ட மேல் காலெல்லாம் பிசுபிசுக்கு! ரெண்டுவாளித் தண்ணி யள்ளி குழுவித்து வாறன்!” என்றபடி கிணற்றடிப்பக் கம் நடந்தான். சின்னப்பிள்ளை எதுவும் பேசாமல் மீன்பறியைக் கொண்டுபோய் பாதுகாப்பாகக் குசினியோரம் கட்டி வைத்துவிட்டு வந்து மளமள வென உரலை எடுத்து வெற்றிலையை இடிக்கத் தொடங்கினாள். பொன்னுக்கிழவன் மேல்கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு சாறனை மாற்றிக் கட்டும் போதுதான் சிவலிங்கத்தாரின் வீட்டுப் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினான். அங்கே மின்விளக்குகள் பிரகாசித்தன. சிவலிங்கத்தாரின் இனபந்துக்களெல்லாம் முன் மண்டபத்துக்குள்ளும், வெளியிலும் திரண்டு நிற்பது தெரிந்தது. பலரின் வாயில் சிகரட்டுக்கள் புகைந்து கொண்டிருந்தன. முருகேச அன்பளிப்புச் செய்த வெளிநாட்டுச் சிகரட்டுகளாக அவை இருக்கலாம் என்பதை பொன்னுக்கிழவன் ஊகித்துக் கொண்டான்.

அங்கே சிவலிங்கத்தாரின் வருத்தத்தைப் பார்க்க வந்திருந்தவர்களைவிட வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த அவரது மூத்தபையன் முருகேசைப் பார்க்க வந்திருந்தவர்களே அதிகமானவர்கள் போல் தெரிந்தது. மொத்தத்தில் அங்கே இருந்தவர்களின் முகங்களில் சிவலிங்கத்தார் சாகப்போகிறாரே! என்ற கவலையோ அனுதாபமோ

தென்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ‘உலகம் கெட்ட கேடு! இந்த நாளையில சாலீட்டிற்கும், கலியாணவீட்டிற்கும் வித்தியாசமே தெரியல்ல!’ என்று பொன்னுக்கிழவன் தனக்குத்தானே முணுமுணுத்துக் கொண்டு, சின்னப்பிள்ளையின் பக்கத்தில் குந்தினான். அப்போது சிவலிங்கத்தாரின் முற்றத்தில் பொன்னுக்கிழவனின் குடிசையின் பக்கமாகவிருந்த சிலர் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டது பொன்னுக்கிழவனுக்கும் சின்னப்பிள்ளைக்கும் தெளிவாகக் கேட்டது. ‘‘சிவலிங்கத்தாரின் சீவன் இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள்ள போகவேணும்! அப்பிடிப் பொயித்தெண்டால் நல்லதுதான். நாளைக்குச் சனிக்கிழமை. நாளையண்ணைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. கந்தோருக்கு லீவு போடாமலேயே விஷயத்த முடிச்சிப் போடலாம்! சிவலிங்கத்தார் செத்தாலும் பிள்ளைகள் நல்லாப் படிப்பிச்சிப் போட்டார் மனிசன்! ஏன் அந்தாள் நல்லாத் தேடியும் வச்சிருக்கார்தானே! நம்மட கிராமத்தில முதல் இங்கிலிஸ் படிச்சி நீட்டுக்காச்சட்டபோட்டவர் இவர் ஒருவர்தானே! அந்த நாளையில படிப்பறிவு இல்லாத சனங்களை நல்லா ஏமாத்திச் சேத்த காசும் பணமும் தானே இப்பவும் இருக்கிற! வேறெங்கால இவருக்கு வந்த!’’

‘‘மெல்லக் கதையுங்க! கனக்க வேணாம், இந்தா இந்தப் பக்கத்துக் குடிசையில இருக்கிற பொன்னுக்கிழவனால தானே இவர் ஆளாகினதாம்!’’

‘‘பாவம் பொன்னுக்கிழவன்! வயசுபோன காலத்திலேயும் மழையென்றும், வெயிலென்றும் பாராமல் உத்தரிக்கிறான். சிவலிங்கத்தார் நினச்சிருந்தால் பொன்னுக்கிழவனையும் நல்லபடி வாழவச்சிருக்கலாம்!’’

‘‘அதெண்டால் மெய்தான்! இந்தக் கிழவனுக்கும், அந்த வடக்கத்தியானுகள் ரெண்டுபேரும் வந்துநின்று துடிச்சிவடிச்ச கண்ணீருக்கும் இவர் செத்துப் போனாலும், மேலோகத்தில போய் பதில் சொல்லித்தானே தீர வேணும்!’’

‘‘சரிசரி கதைய மாத்துங்க! அந்தா சிவலிங்கத்தாரர் பொடியன் முருகேசு வாறான்!’’

மின்சாரக் கோளாறு உண்டாகி பாடிக் கொண்டிருந்த வானொலி திடுதிப்பென நின்றதும் பாடலை முழுமையாகக் கேட்டு ரசிக்க முடியாது தவித்த ஒரு இளம்பெண்ணைப் போல சின்னப்பிள்ளைக் கிழவி, அவர்களின் உரையாடல் இடைநடுவில் நின்றதும் அவதிப்பட்டு வேலியோரம் நின்ற பொன்னுக்கிழவனைப் பார்த்தாள்.

“என்னவாம் இலங்க இவடத்த கதச்ச கத? உங்கட பேரும் அடிபட்டதே! எனக்கெண்டால் அடியும் விளங்கல்ல, நுனியும் விளங்கல்ல! உங்களாலதானாமே சிவலிங்கத்தார் ஆளாகினதாமெண்டு கதைச்சாங்க! நீங்க இவ்வளவு நாளைக்கும் எனக்கிட்டச் சொல்லாம மறச்சிப் போட்டயளே!”

சின்னப்பிள்ளை இப்படிக் கேட்டதும் அவன் பொக்குவாய்க்குள் வெற்றிலையைப் போட்டுக் குதப்பிக் கொண்டே சொன்னான்.

“சின்னப்பிள்ளா, நான் இத உனக்கிட்ட வேணுமெண்டு ஒளிக்கல்ல! நான் அந்த உண்மையச் சொல்லியிருந்தால் நீ அண்டைக்கே என்ற முகத்தில காறித்துப்பி என்னை வீட்டைவிட்டே கலச்சியிருப்பா! நான் புத்திசாலித்தனமான காரியத்தைச் செய்திருந்தால் உனக்கிட்டச் சொல்லியிருப்பன், ஆனால் அண்டைக்குச் செய்த பயித்திய காரத்தனத்த எப்படிச் சொல்லுவன்? இப்படி ஒரு காலம் வரக்க சொல்லோணுமெண்டுதான் இருந்தனான்.”

“அப்படியெண்டால் இஞ்ச இப்ப கதச்சாக்களுக்கு இந்த விசயமெல்லாம் எப்படித் தெரிஞ்சதாம்?”

“அதுதான் எனக்கும் தட்டுப்படல்ல. எப்படியோ கதவெளியால வந்துதானேயிருக்கு. சரிசரி இப்ப நான் அதச் சொல்லப் போறன். அதக்கேட்டுத்து நீ இந்த நடுச்சாம வேளையில் கொம்பிக் கூத்துக் காட்டிராத!”

பாட்டிகதை சொல்லும் சின்னப்பிள்ளைக்கே கதை கேட்கும் ஆவல் வந்தது. பொன்னுக்கிழவனின் பொக்குவாயைப் பார்த்தபடி அப்படியே சிலையாக இருந்தாள்.

“உன்னக் கலியாணம் முடிச்சி ஒரு ஏழெட்டு மாச மிருக்கும். நான் ஒருநாள் வழக்கம்போல கடற்கரை

யோரம் என்ற சின்னக் குடிலுக்குள் அரிக்கன் லாம்பைக் கொண்டு வெச்சிக்கொண்டு குந்தியிருந்தன். கும் மெண்ட இருட்டு. சரியான அடிமழை! மழைவிட்ட பிறகு ஒருக்கா ஒழும்பிப்போய் வீசிப்பாத்தா நல்ல மீன்படும் எண்டுற எண்ணத்தில எனக்கு நித்திரையே வரல்ல. அப்படியே இருக்கன், திடீரெண்டு கிழக்குப் பக்கம் கடற்கரையோரமாக ஒரு 'டோச்லைற்' வெளிச் சம் போறதும் வாறதுமாக இருந்திது. பிறகு காணல்ல! எனக்குச் சரியான சந்தேகம் ஒழும்பித்து! மெல்ல அரிக்கன் லாம்பத் தூக்கிக் கொண்டு அந்த டோச் அடிபட்ட இடத்துக்குப் போனேன். மழை இலேசாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது. அங்கே போய்பார்த்தால்.. என்னத் தப் பாக்கிற! கடலாமை கரையேறி வந்து முட்ட போட்டுத்துப் போன தடம் மாதிரியிருந்தது. அங்கால யும் இங்காலயும் பாத்தன். ஒருவரையும் காணல்ல! மெல்லக்குந்தியிருந்து மளமளவென்று மண்ணைக்கல்லிப் பார்த்தன். அங்க ஒரு பெரிய தேங்காண்ண ரின் மட்டுக்கு இருந்தது. தூக்கிப்பாத்தன். சரியானபாரம். எனக்கு அதுக்குள்ள இருந்தது என்ன இழவெண்டு தெரியா. இரவோடிவாக அந்த ரின்னைத் தூக்கித்தோணியில வெச்சி வலிச்சித்துக் கொண்டு வந்து சிவலிங்கத்தாரை ஒழுப்பி விசயத்தைச் சொல்லிக் குடுத்தன். அந்தாள் ரின்னைத் துறந்து பார்த்துப்போட்டு "டேய்பொன்னா உனக்கென்ன விசரா? ஏன் இந்த நரகல இஞ்ச கொண்டு வந்தனீ? கொண்டு போய் இத ஆத்தில ஏறி!" என்று சொன்னார். எல்லாம் தெரிஞ்ச-படிச்ச கிளாக்கர் எனக் கிட்டப் பொய்யா சொல்லுவார் எண்டு நான் நினைச் சித்து, அந்த ரின்னைக் கொண்டு போய் அவர் சொன்னதப் போல ஆத்துக்குள்ள போட்டுத்து வந்தன். வரக்குள்ள கிளாக்கர் ஓடிவந்து. "டேய் பொன்னா, அந்த ரின்னை எந்தப்பக்கம் போட்டிருக்கா? அதுக்குள்ள என்னவோ மருந்துமாயமெல்லாம் வெச்சிருக்கானுகள். உரஞ்சிப் பட்டா வெடிச்சிப்போகும். பிறகு நாளைக்கு விடிய பொலிஸ்வந்து நம்மளத்தான் மாஞ்சி போட்டுக் கொண்டுபோகும் என்று வெருட்டினார். நான் பயந்து அதப்போட்ட இடத்தக் கூட்டிக் கொண்டு போய்க் காட்டிப் போட்டு ஓட்டத்தில வந்தன். இவ்வளவுதான் சின்

எப்பிள்ள எனக்குத்தெரியும். விடிஞ்சபிறகு போய்ப் பாத்தா ரின்னக் கண்ணாலயும் காணல்ல. இந்த விசயத்த வெளியால சொல்லிப் போடாதெண்டு சிவலிங்கக் கிளாக் கர் என்னிடம் சொன்னதால நானும் பேசாமவிட்டுத் தன். கள்ளத்தனமாக ராவோடராவா கட்டுமரத்தில இப்படித்தானாம் அபின்கட்டிகள ரின்னுக்குள்ள அடச்சி ஏத்திவந்து மண்ணக்கிண்டித் தாட்டுப் போட்டுப் போய் விலையப் பேசிப் போட்டு வந்து ஒருவருக்கும் தெரியாமத் தோண்டியெடுப்பாங்களாம்! இதெல்லாம் எனக்கென்ன இழவு தெரியும்! முழுவதையும் சிவலிங்கத்தார் எடுத்து வித்துப்போட்டார். அவர் அந்த நாளையில 'கஸ்டம் ஸில்' வேலசெய்தபடியா அவருக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சி ருக்கு! ம். . நம்ம தலையெழுத்து அப்படி எனக்கு ஒரு தம்படியும் அந்தாள் தரல்ல. எல்லாப் பழிபாவத்தையும் கடவுள் மேல போட்டுத்து இவ்வளவுகாலமும் பேசாமத் திரிஞ்சன்! மெய்தான் இன்னொண்டச் சொல்ல மறந்து போனன். இந்த அபின் ரின்னத் தாட்டுவெச்ச ரெண்டு வடக்கத்தியானுகளும் வந்து ரின்னக் காணாமப்பட்ட பாட்டச் சொல்ல முடியாது! பாவம் அவனுகள் கடற் கரையில் கிடந்து ஒப்பாரி வெச்சத இப்ப நினைச்சாலும் மனவருத்தமாயிருக்கு! நானும் செய்தது பிழை. அதுக் காகத்தானே சிவலிங்கத்தார் ஒருசதக்காசியும் எனக்குத் தராம வேதனப்படுத்தினார். இதெல்லாம் கடவுள்ற விளையாட்டுச் சின்னப்பிள்ள! நான் இண்டைக்கு இந்த வயசுபோன காலத்தில் ஒரு பிள்ளைகன்ற உதவியு மில்லாமக் கிடந்து உத்தரிக்கிறேனே! இதெல்லாம் நான் செய்த துரோகத்துக்கு எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் வெகு மதி! அபின் ரின்ன எடுத்து ஆளானபிறகு சிவலிங்கத்தார் என்னோட அவ்வளவா முகம் குடுக்கிறல்ல! இண்டைக் குப் பாத்தியா ஒரு மாசமா படுத்த படுக்கையாக் கிடந்து சீவன் போகேலாம அவதிப்படுறார் ம். . ஆருக்குத்தப்பி னாலும் ஆண்டவனுக்கு ஒரு நாளும் தப்பேலாது. அவரவர் செய்தவினை அவரவருக்கு வராமல் விடாது!"

இவ்வாறு பொன்னுக்கிழவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே சிவலிங்கத்தாரின் மகன் முருகேசு வேலி யோரம் வந்து நின்று "பொன்னப்பு!" என்று கூப்பிட்

டான். அவ்வளவுதான் கிழவனும், கிழவியும் துடித்துப் பதைத்தபடி வேலியோரம் ஓடி வந்தார்கள்.

“பொன்னப்பு, நாங்கெல்லாம் கடமத்தண்ணி ஊத்தியும் இன்னும் அப்பாட சீவன் அடங்கல்ல! அந்த நாளையிலிருந்து உங்களோட அப்பாக்கு நல்ல பிடிப்பாம். சிலவேளை நீங்க ஊத்தினா அப்பாட சீவன் அடங்குமெண்டு எல்லாரும் சொல்லுறாங்க! அம்மாவும் உங்களத்தான் கூட்டித்து வரட்டாமெண்டு ஒரேபிடியா நிச்சிறா. ஒருக்கா தயவுசெய்து வாங்க பொன்னப்பு.”

இதைக் கேட்டதும் பொன்னுக்கிழவன் எதுவும் பேசாமல் சட்டென சால்வையை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு சின்னப்பிள்ளையிடம் சொன்னான்.

“பாத்தியா சின்னப்பிள்ள எங்கயிருக்கு விசயமெண்டுறத! என்னக் கூட்டி வரட்டாமெண்டு ஆக்கள் சொல்லல்ல. சிவலிங்கத்தாரர் பொஞ்சாதிதான் சொல்லியனுப்பியிருக்கிறாள். அவளுக்கும் இந்த விசயமெல்லாம் நல்லாதெரியும், ம்! எனக்குச் செய்தது துரோகமெண்டுறத அவள் இப்பவாவது உணர்ந்தாளே! சரி சரி படலையச் சாத்திப்போட்டு நீயும் வா! நான் சிவலிங்கத்தாரர் தொண்டைக்குள்ள பால ஊத்தினதும் அவர்ர சீவன் அடங்கிச்செண்டால் எனக்கு அவர் செய்தது துரோகம்தான் எண்டுறத அவர் ஒத்துக் கொண்டதற்குச் சரி.”

பொன்னுக்கிழவனும், சின்னப்பிள்ளையும் அங்கே அவசர அவசரமாகப் போனார்கள். அவர்களைக் கண்டதுமே சிவலிங்கத்தாரின் தலைமாட்டிலிருந்த அவர் மனைவி ஓவென்று அழத்தொடங்கி விட்டாள். முருகேசு பால் கிண்ணத்தை பொன்னுக்கிழவனிடம் கொடுத்தான்.

கிழவன் கண்களில் நீர்முட்ட பாலை சிவலிங்கத்தாரின் வாயினுள் ஊற்றினான். அவ்வளவுதான் சிவலிங்கத்தாரின் சீவன் அடங்கி அவர் சவமானார்.

(யாவும் கற்பனை)

(1982 ம் ஆண்டு 'சிந்தாமணி'யில் வெளிவந்தது)

ஞான ஒளி

மார்கழி மாதக் குளிர் அந்தக் கிராமத்தையும் அப் படியே அழுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதிகாலை ஐந்துமணிக்கு ஆற்றங்கரையோரமிருக்கும் கப்பலேந்தி மாதா கோவிலின் மணியோசை குளிரைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்தது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. அவசர அவசரமாகப் படுக்கையை விட்டெழுந்த பொன்னையா உபதேசியார், ..சே! அந்த மாதா கோவிலில் இருப்பதைப் போல ஒரு மணித்தூளை இந்த மெதடிஸ்த தேவாலயத்திற்குப் பக்கத்திலும் கட்டி வைத்தார்களில்லையே! அப்படியிருந்தால் தினமும் நாலரை மணிக்கு நானும் எழுந்து மணியடித்து இந்தக் கிராமத்து மக்களை நேரகாலத்திற்கு எழுப்பி வைக்கலாமல்லவா!" என்று தனக்குத் தானே சொல்லியபடி வெளியே வந்தார்.

அந்த மாதா கோவில் இந்த மெதடிஸ்த தேவாலயத்திலிருந்து மூன்றுமைல் தொலைவிலுள்ள ஒரு குக்கிராமத்தில் இருக்கிறது. தினமும் கோவில் மணி கேட்கும். அப்போதெல்லாம் இதைப்பற்றி கிஞ்சித்தும் சிந்தியாத உபதேசியார் இன்று மாத்திரம் மணியைப் பற்றிய சிந்தனையில் மூளையை அலசினார். சிந்தனையோடு சிந்தனையாக தேவாலய வளவை வழமைபோல கூட்டிப் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்த கையோடு கிணற்றில் தண்ணீரையள்ளி நன்றாகத் தலையில் ஊற்றிக்கொண்டார்.

ஈரம் காயத் தலையைத் துவட்டும் போது அவரது பார்வை அவரையுமறியாமல் ஆற்றுப்பக்கம் மேய்ந்தது. ஐந்தாறு மீனவர்கள் அங்கே நெருப்பை மூட்டிக் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அது ஒரு சின்ன மீனவக் கிராமம். உபதேசியார் தன்னை மறந்த நிலையில் குளிர்காயும் மீனவர்களை கண்ணிமை வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

ஆறும் கடலும் சங்கமமாகும் அழகிய சூழ்நிலை. ஜிலு ஜிலுவென வந்த கடல்காற்று தென்னங் கீற்றுகளைத் தழுவி உபதேசியாரையும் தாண்டிச் சென்றது.

சில வினாடிகள் சிலையாக நின்ற உபதேசியாரை வேகமாக நடந்து சென்ற முத்தையாக்கிழவனின் இருமல் சத்தம் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. மெதுவாக நடந்து தெருவோரம் வந்தார்.

“முத்தையா..!”

உபதேசியாரின் சத்தத்தைக் கேட்ட முத்தையாக்கிழவன் சடாரெனத் திரும்பி “ஐயா..” என்றான்.

“என்ன இண்ணைக்காவது கோவிலுக்கு வருவியா?”

“ஓமய்யா! அதுக்காகத்தான் வெள்ளணையோட இண்ணைக்கு வேர் பிடுங்கப் போறன்! பரிசாரியாருக்கு அவசரமாக் கொஞ்சம் ஆடாதோட இலையும், வெள்ளைக் காக்கண்ணவேரும் வேணுமாம். எடுத்துக் குடுத்துப்போட்டு ஓடிவாறன்!”

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே கிழவன் உபதேசியாரின் பதிலை எதிர்பாராமல் விசுக் விசுக்கென நடந்தான். உபதேசியாருக்கு சிரிப்பு வந்தது, அப்படியே நடந்து வந்து கோவில் படியில் ஏறிநின்றார். கிழவன் கோவிலுக்கு வரமாட்டான் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

முத்தையாக்கிழவனுக்கு எழுபது வயதிருக்கும். இடுப்பில் ஒரு அழுக்குப் படிந்த வேட்டி கட்டியிருந்தான். அவன்கையில் ஒரு பெரிய பொலித்தீன் பை இருந்தது. பாவம் கிழவன். எப்போதுமே இரவுபகலென்று பாராமல் பரிசாரியாருக்கு இலைகுழை பறித்துக் காலத்தை ஓட்டுகிறான். இந்தத் தள்ளாடு வயதில் அவன் அவனுக்காக உழைக்கவில்லை. அவனுடைய ஒரேயொரு மகள் மேரியின் வாழ்விற்காகப் பாடுபடுகிறான். கோவில்சபையார், “முத்தையாக்கிழவன் என்றுமே கோவில் பூசைக்கு வருவதில்லை” என்று உபதேசியாரிடம் குறைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவரும் இந்தக் கிராமத்திற்கு ஊழியம் செய்ய

வந்து ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாகிறது. சபையார் சொல்வதைப் போல கிழவனை அவர் பூசை நேரத்தில் கண்டதேயில்லை. ஆனால் அவர் மகள் மேரி ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் தவறாது வருவாள், போவாள்.

கிழவனுக்கு பரிசாரியார் தினக்கூலியாகக் கொடுக்கும் எட்டு ரூபாக்காக போதாதுதான். என்றாலும் என்ன செய்வது? அதை விட்டால் வேறு தொழில்? பரிசாரியாருக்கு கிழவனைவிட்டால் வேறு ஆட்களே இல்லை என்பதற்கில்லை. அவருக்கு எடுபிடியாட்கள் ஏராளம். என்றாலும் கிழவனின் கஷ்டநிலையை உணர்ந்து அவனை வேர்பிடுங்கவும், இலை குழைகளைப் பறிக்கவும் வைத்திருக்கிறார்.

அந்த நாட்களில் முத்தையாக்கிழவன் மீன்பிடித் தொழில் செய்து கவலையில்லாமல் வாழ்ந்தவன்தான். 'மச்சம்பிடிப்போர்க்கு மிச்சம் இல்லை' யென்று சொல்வார்களே! அது முத்தையாக்கிழவனுக்கும் மிகமிகப் பொருத்தமாகவே இருந்தது.

பிற்காலத்திற்கும் வேண்டுமென்று உழைக்கும்போது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேமித்து வைக்கத் தெரியாத அந்தக் கிராமத்து மீனவர்களைப் போலவே அவனும் வாழ்ந்து கொண்டதால் வயசு போன காலத்தில் அவன் பாடு மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியதாகவேயிருந்தது.

வாதநோய் வந்து இடைநடுவில் அவன் மனைவி கண்களை மூடியவுடன், அவளோடு சேர்ந்து அவனும் சாகத்தான் நினைத்தான். ஆனால் முடியவில்லை. அவனை மாத்திரம் நம்பியிருக்கும் மகள் மேரியை நினைத்துப் பார்த்த போது அவன் மனம் மாறிவிட்டது. தன் கண்ணோடு எப்படியாவது தன் மகளை ஒரு ஏழையின் கையில்பிடித்துக் கொடுத்துவிட்ட மறுவினாடியே அவன் உயிரைவிடச் சித்தமாயிருந்தான். ஆனால் ஊருக்குள் கிழவனின் மகள் மேரியை எவருமே மணந்துகொள்ள முன்வரவில்லை. காரணம்? அவள் ஒரு ஏழை! காதில் கிடக்கும் ஒரு ஜோடி வளையத்தைத் தவிர வேறு எதுவுமே அவளிடம் கிடையாது! பிரமாதமான அழகு கூட அவளுக்கில்லை. பல தடவைகள் மேரிக்கு ஒரு திருமணத்தைப் பார்த்துச் செய்விக்குமாறு கோவிலுக்கு

ஊழியம் செய்ய மாறிமாறி வந்து போகும் உபதேசிமார் களிடமெல்லாம் சொல்லிச்சொல்லி கிழவனின் வாய் கூடத் தேய்ந்து போய்விட்டது. இப்போது ஊழியம் செய்யும் பொன்னையா உபதேசியாரிடமும் அவன் சொல்லித்தான் வைத்திருந்தான். அவர் மாத்திரம் முத்தையாக்கிழவனின் பரிதாபத்தைப் பார்க்க முடியாமல் கோவில் சபையாரிடம் கிழவனின் எண்ணத்தை வெளியிட்டு எப்படியாவது இதை ஒப்பேற்றி வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் எல்லோரும் உபதேசியாரைப் போல பரிதாபப்பட்டுக் கதைத் தார்களே தவிர முத்தையாக்கிழவனின் எண்ணத்தை முடித்துவைக்கத் துணியவில்லை.

பணமும், அழகும் மேரியிடம் இல்லையென்பதை பட்டும்படாமலும் சொல்லி அவர்கள் அசட்டையாக விட்டுவிட்டார்கள்.

மடக் மடக்கென கால்நெட்டி முறிய முறிய நடந்த முத்தையாக்கிழவனை கண்ணிமை வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு அவன்குடும்ப நிலமையைப்பற்றி யோசித்த பொன்னையா உபதேசியார் “யேசுவே” என்று சொல்லியவாறு கோவிலுக்குள் நடந்தார்.

சுவரில் தொங்கிய மணிக்கூடு ஆறு நாற்பத்தைந்தைக் காட்டியது. அவசர அவசரமாக வெளியே வந்து அன்றையப் பூசைக்கு தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டார். “நீங்களே கிறிஸ்துவின் சரீரமாகவும், தனித் தனியே அவயவங்களாகவும் இருக்கிறீர்கள். நிறைவானது வரும் போது குறைவானது ஒழிந்து போகும். நீங்கள் பணத்தின்மேல் ஆசையில்லாதவர்களாக நடந்து, உங்களுக்கு இருக்கின்றவைகள் போதுமென்று எண்ணுகள்! உங்களைப்போல பிறரையும் நேசியுங்கள்.”

அன்று உபதேசியார் வழக்கத்திற்கு மாறாக நீண்ட நேரம் உபதேசம் செய்தார்.

முழந்தாளிட்டு நின்ற மேரி, கண்ணீரைத் துடைத்த படி மெதுவாக எழுந்து நடந்தாள்.

அன்றைய ஆராதனை முடிந்து இரண்டு நாட்கள் நகர்ந்து விட்டன. கோவில் சபையில் முக்கியமானவர்

களில் சிலர் உபதேசியாரைக் காண அவசர அவசரமாக அவர் இல்லத்திற்கு வந்தார்கள்.

“ஐயா, முத்தையாக்கிழவனின் பெட்டை ஒரு இந்து வாலிபனை திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாளாம். இதை நமது சபையார் விரும்பவில்லை. கிழவனிடம் சொல்லிப்பார்த்தோம். அவன் “எல்லாம் யேசுவின் சித்தம்!” என்று மழுப்புகிறான். கோவில் வாசல் படியையே மிதிக்காத இவன் சொல்லை நாங்கள் கேட்கத் தயாரில்லை. மேரி ஒரு இந்து வாலிபனைத் திருமணம் செய்தால் அவளும் சமயம் மாறிவிடுவாள். அதனால் எங்கள் அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்துவிடும். எதுவித கட்டுப்பாடுமில்லாமல் இப்படியே விட்டுவைத்தால் நாளைவில் கோவில் மாத்திரம்தான் மிஞ்சும்! நீங்கள் எப்படியாவது சென்று இந்த திருமணத்தைத் தடை செய்ய வேண்டும்! உங்கள் சொல்லை கிழவன் கட்டாயம் கேட்பான்!”

ஆள்மாறியாள் வந்தவர்களெல்லாம் உபதேசியாருக்கு வைன் பண்ணினார்கள். அவர் என்ன செய்வார்? முத்தையாக்கிழவன், மேரி, சபையார் எல்லோருமே சொந்த ஊரவர்கள். பொன்னையா உபதேசியார் ஊருக்கு வந்த புதியவர். சற்றுச் சிந்தித்தார்.

“யேசுவின் சித்தம் எதுவோ, அதன்படிதான் எல்லாம் நடக்கும்” என்று முத்தையாக்கிழவன் சொன்னதை அவர் நெஞ்சு ஏற்றுக் கொண்டாலும் அதை அவரால் வெளியே சொல்ல முடியவில்லை.

“அங்கத்தவர்கள் குறைந்து போவார்கள்!” என்று நியாயம் பேசும் இவர்களால் மேரிக்கு ஒரு நல்ல கிறிஸ்தவனை திருமணம் செய்து வைக்க முடியவில்லை! தினம் தினம் ஆண்டவரையே எண்ணியெண்ணிக் கண்ணீர் விடும் மேரியின் வாழ்க்கையை மலர வைக்க எவரும் துணியவில்லை! ஏழை என்பதற்காகவும், அழகில்லாதவள் என்றும் உதாசீனம் செய்யும் இவர்களெல்லாம் தாமும் கிறிஸ்தவர்கள் என்று ஏன் மார்புதட்டிக் கொள்கிறார்களோ தெரியவில்லை! இவ்வளவுதானா இவர்கள் சிலுவையைப் பற்றி அறிந்து கொண்டது?” இப்படி

தனக்குள்ளேயே எண்ணிக் கொண்ட உபதேசியார் முன்னால் இருந்தவர்களைப் பார்த்தார்!

“சரி நீங்கள் போங்கள்! நான் மேரியையும், கிழவனையும் கண்டு பேசுகிறேன்!” என்று சொல்லி வந்தவர்களை முகம் கோணாமல் வழியனுப்பி வைத்தார்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை பூசை முடிந்த பின் மேரியை உபதேசியார் அழைத்தார்.

விபச்சாரியை யேசுவின் முன்னால் கொண்டு போய் நிறுத்தி விட்டு அவளுக்கு யேசு என்ன நீதி வழங்கப் போகிறாரோ? என்று ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டு நின்றவர்களைப் போல சபையாரும் மௌனமாக அங்கே நின்றார்கள்.

எல்லோர் முன்னிலையிலும் மேரி பேசுவாளோ! என்று உபதேசியார் சற்றுத் தயங்கியபடியே சபையாரின் விண்ணப்பத்தை அவள் முன்னால் வைத்தார்.

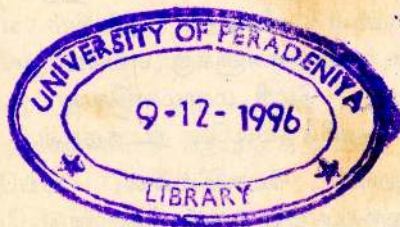
“ஐயா, அப்பா உங்களிடம் பல தடவைகள் எனக் கொரு துணையைத் தேடித்தரும்படி கேட்டிருக்கிறார். எனக்குக் கலியாணமே வேண்டாமப்பா என்று சொல்லியும் அவர் கேட்கவில்லை. எந்தநதையார் வயசு போனவர். இன்றோ நாளையோ என்னைவிட்டு அவர் பிரிந்து விட்டால்.. எனது நிலை? அதை எண்ணிப் பார்த்த பிறகுதான் எனக்கும் அப்பாவின் மனநிலை புரிந்தது, புரிந்தும் ஏழையான எங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? அப்பா உங்களைக் கேட்டார்! நீங்கள் சபையாரிடம் கேட்டீர்கள். ஆனால் நான்.. ஆண்டவரிடம் கேட்டேன் கேளுங்கள் தரப்படும் என்று சொன்ன யேசுவின் சிலுவை வழி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்னை அவர் கைவிடவில்லை. அவருடைய சித்தம் போலவே எதுவும் நடக்கும். நான் ஏழை. அழகில்லாதவள் என்பதற்காக நமது சபையாரே என்னைக் கழித்து வைத்தனர். நான் அதற்காக வருத்தப்படவில்லை. அப்படி வருத்தப்பட்டால் நான் ஒரு கிறிஸ்தவப் பெண் என்று என்னைச் சொல்லிக் கொள்ளவே மாட்டேன். ஐயா, ஆண்டவர் எனக்கு மனமுவந்து தரப்போகிற வாழ்வு இது! வேறு சமயத்து இளைஞனை நான் மணந்து கொள்வதால் நானும்,

அந்தச் சமயத்துக்குப் போய் விடுவேனென்று யாரும் அஞ்சத் தேவையில்லை. நான் கிறிஸ்துவின் வழியை விட்டு இலேசில் விலகிப் போகக்கூடிய அசாதாரணமான கிறிஸ்தவப் பெண்ணல்ல. மதம் மாறுமளவிற்கு நானோ அல்லது எனக்கு வரப்போகிற கணவனான இளைஞனோ எந்தச் சமயத்தையும் கீழ்த்தரமாக மதிக்கும் இதயசக்தி இல்லாதவர்களல்ல. ஒருவரை மற்றவர் புரிந்து கொண்ட பின்புதான் இந்த முடிவிற்கு நாங்கள் வந்திருக்கிறோம். ஐயா ஊழியங்களிலே வித்தியாசம் இருக்கலாம்! கிரிகை களிலும் வித்தியாசம் இருக்கலாம். வரங்களிலும் வேறு பாடு இருக்கலாம். ஆனால் கர்த்தர் ஒருவரே! தேவன் ஒருவரே என்ற கோட்பாட்டை நாங்கள் இருவருமே கடைப்பிடிப்பவர்களாக இருக்கிறோம், இதுவொன்றே எனக்குப் போதுமய்யா! கர்த்தர் என்றும் எம்மோடு இருக்கிறார். நான் மனிதர்களுக்கு எப்போதுமே பயப்படப் போவதில்லை!” மேரி மளமளவென மூச்சவிடாமல் சொல்லிவிட்டு குனிந்தபடியே நடந்தாள்.

சபையார் எதுவும் பேசவில்லை. உபதேசியார் பைபிளை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு மேரியைப் பார்த்தபடி நின்றார். அவர் முந்தின இரவு எவருக்கும் தெரியாமல் சபையார் வந்து தன்னிடத்தில் சொன்ன வற்றை முத்தையாக்கிழவனுக்கும், மேரிக்கும் போய்ச் சொல்லி நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படாமல் உங்கள் விசயத்தைக் கவனியுங்கள்! நானும் உங்கள் கட்சிதான் என்று சொன்னவற்றை மேரி வெளியிட்டுவிடுவாளோ என்று பயந்த உபதேசியார் மேரியின் புத்திசாலித்தனமான உபதேசத்தை எண்ணியெண்ணி உள்ளூர வியந்தார். அறியாமை இருளை ஞானஒளி அகற்றிவிட்டதற்கு அடையாளமாக சபையார் உபதேசியாரிடம் கூட எதுவும் சொல்லாமல் குனிந்தபடி நடந்தார்கள்.

(யாவும் கற்பனை)

(1983 ம் ஆண்டு 'வீரகேசரி'யில் வெளியானது.)

விலை 52/-

ISBN 955-610-096-2

வெளியீடு:

அரசாங்க அச்சகக் கட்டுத்தாயனம்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org